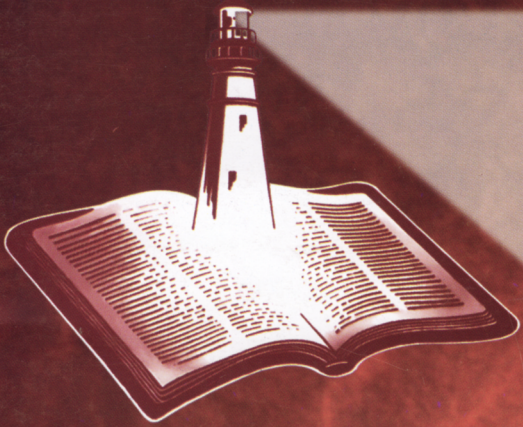

ВЕСТНИКЪТ на Реформацията

Година LXXXVI

Брой 1/2010

Слово на издателите

Твърде често ние се спираме пред великите подвизи на библейски мъже и Христови последователи, и с възхита говорим за тях. И как да не се възхищава човек пред тази толкова пъстра колона от подобострастни нам! Чрез своето служение и живот те направиха известен единствения Бог и Спасител на света. Спрели се пред тях, ние копнеем и чрез нас да се прослави Създателят.

Лесно е човек да седне и мислено да възпроизведе всички събития и обстоятелства, в които тези предани човеци са се прославили. Още по-лесно е, да си създаваме “велики подвизи” чрез мислене, в които главни герои сме ние самите. Но най-лесно е да се измисли извинение и причина за замъртвялото християнско служение в нашия век.

Колко хубаво би било, ако можеше чрез мислене да се реализират дела! Тогава и ние бихме разчитали, че някога поколенията ще се възхищават от нашите “подвизи”. Това обаче е невъзможно, защото мисълта си остава мъртва, ако не се опнат мишците. Древните мъже и въобще всички прославени люде са следвали и двата тези фактора и така са станали това, което са пред очите ни.

В очите на библейските мъже са горели вяра, любов, търпение, усърдие, святост и безстрашие. Тези последните се намират в достатъчно количество и у нас, но все пак нямаме онези победни дела на предшествениците си. Защо ли е така и докога ще е? - се питаме често ние. На тези въпроси почти всякога се дава половин отговор, а именно обвиняваме себе си и другите, като заключаваме, че поради греха, който живее у нас, Бог не може да върши чрез нас велики дела.

Има една чудесна картина от Стария завет, която може да ни послужи за добър израз на нашето духовно състояние. Ето я накратко: Сирийският цар Венадад окупираше израилските градове. Той пожела да ограби и заплени всичко хубаво в Самария. Израилският цар Ахав почти се беше съгласил на този позор. Но навреме се съвзе. Той отхвърли предложението на Венадад и му насрочи сражение. Някоалко дни протекоха в колебание. Тогава дойде при Ахав един пророк и му каза: “Виждаш ли това множество? Бог го предаде на изстребление чрез твоята ръка.” Ахав зачуден запита: “Чрез кого ще стане това?” Пророкът отговори: “Чрез началниците и слугите.” “Но кой ще започне сражението?” – попита пак Ахав. “И пророкът му отговори: “Ти.” (3Царе 20:14)

О, колко малка думичка, но тя разрешава най-мъчните проблеми в живота. Тя носи и издига всички към подвизи, към висини, към победа.

Не е ли така? Множеството пред Ахав е символ на всички трудности, изкушения и злини в нашия живот. И за да ги победим, да ги премахнем от пределите си, трябва да обявим война на тях, и това начало трябва да започне от самите нас. За съжаление това не е така с нас и затова нямаме плодове, а нашите решения си оставата само мечти. Тъкмо обратното, вместо да се срещнем с трудностите, ние ги заобикаляме и бягаме от тях. Би ли успял Ахав, ако заобикаляше сирийците? Сигурно не! Ние чакаме съживление, а не изпираме дрехите си. Искामе любов в другите, а ние не я произвеждаме в нас. Мразим клюките, а често даваме ухото си, а после и устата си в служба на нея. Искаме съживление, но то да започне от другите, та тогава и ние ще се съживим. И още много добри плодове чакаме да капнат от други дървета, а на нашето собствено дърво нищо не правим за неговите плодове. Да, ние често стоим под сянката на другите и чакаме храна от тях, а забравяме, че на сянка не се расте, нито зреят плодове.

Тази най-малка дума на пророка “ти” към цар Ахав има решаващо значение за голямата победа над сирийците. Тя ще има също голямо значение и за издигането на всяко Божие чадо, ако намери приложение в живота Му. Тази малка дума е и най-нужната рецепта за нашето време: искаш ли да има нещо в църквата, в обществото – започни да го искаш от себе си. Започвай винаги със себе си и никога не искай от другите! Икаш ли съживление – незабавно почни борба с твоето замъртвяване! Икаш ли любов между братята и сестрите – ти започни да ги обичаш! Желаш ли да няма клюки? – Ти заключи устата си с катинар! Другите не благоговейт в църква, но ти прави това и те ще се засрамят. Ти идвай навреме и се дръж благоговейно и другите ще те последват. Недей съди другите, че не посрещат и не заговарят новодошлите! – Ти започни да правиш това, то ще даде сладък плод. Празен ли е салонът – ти да го напълниш! Това е само твоя работа. Мисионер можеш да бъдеш само ти. Ти можеш да говориш на другите за Спасителя, ти можеш да разпространяваш духовна литература. Ти, и само ти можеш и трябва да вършиш тези дела, иначе напразно ще чакаш да чуеш името си в книгата на живота.

Изпълнени с това съзнание – да започваме от нас – ще доведем църквата до съживление и възход. Хората ще виждат в нас Бога и Бог ще действа чрез нас. Тогава не ще се чудим на делата на първите християни, на подвизите на мисионерите, но ще вършим и по-велики от тях. Това обеща сам Христос.

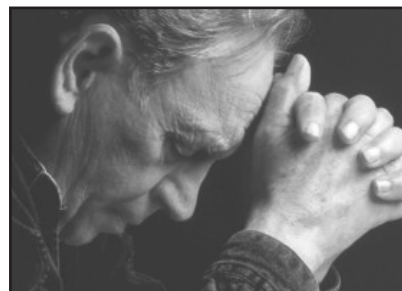
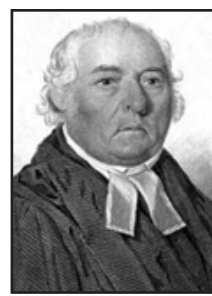
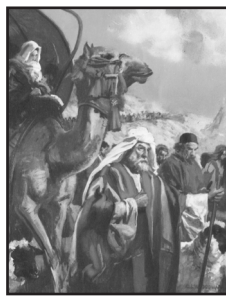
Божията врата за въздигане на човека не е затворена, но е отворена и кани всеки да мине през нея и да прослави Създателя си. Нека се насърчим и започнем от себе си! Нека помним тази дума на пророка “ти”!

ВЕСТИТЕЛ на Реформацията

1/2010

- 2 Слово на издателите
- 4 Приятелите на Бога
- 5 Попита ли Бог?
- 6 Послушанието
- 10 Защо да се страхуваме, когато можем да се молим?
- 14 Една книга променя света
- 17 Една препредадена книга
- 19 Самуел Марсен
- 23 Благодарност-стихотворение
- 24 *Дом и семейство*
Внимание Битова химия!
- 26 *Здраве*
Лекуване чрез активност
- 29 Сънят на моралиста
- 30 През страната на Библията

ВЕСТИТЕЛ на Реформацията

орган на църквата

АДВЕНТИСТИ ОТ СЕДМИЯ ДЕН РЕФОРМАТОРСКО ДВИЖЕНИЕ

ул. Св. св. Кирил и Методий №74 1202 гр. София

За кореспонденция: 1 000 гр София Пощ. кутия 1202

e-mail: sdarm@abv.bg

Излиза 4 пъти годишно

Редактор: Й. Кънев

В списанието се публикуват статии с библейско-религиозно, нравствено-поучително и здравно съдържание и религиозна информация.

ISBN 1312 - 1219

Приятелите на Бога

*Сприятели се сега с Него и бъди
в мир, от това ще дойде добро за
тебе.*

Иов 22:21

Идеята за приятелството между Бога и човека води началото си от Бога. Ако Бог не беше казал пръв: “Вие сте Ми приятели”, би било неизвинима наглост който и да е човек да заяви: “Аз съм приятел на Бога.” Но след като самият Бог ни обявява за Свои приятели, ще бъде израз на неверие, ако пренебрегнем или отхвърлим тези взаимоотношения.

Както всички други взаимоотношения между нравствени, разумни същества, приятелството ни с Бога може да се измерва с различни степени – от формално до много близко. Всички ние познаваме хора, които не без основание наричаме приятели, но чието приятелство е толкова крехко и деликатно, че не би издържало на никакъв натиск, без да се пречупи. И от друга страна, имаме приятели, обикновено само няколко, чието приятелство е било изпитано през дългите години, прекарани заедно, и би било почти невъзможно да се разруши.

Макар и коренно различни един от друг, двама души могат да се радват на най-близко приятелство за цял живот. Защото приятелството не изисква от хората да бъдат напълно еднакви. Достатъчно е да си приличат в допирните точки на своите индивидуалности. Хармонията е подобие в точките на взаимодействие и прия-

телството е сходство там, където сърцата се съединяват.

По тази причина цялостната представа за приятелство между Бога и човека е напълно логична и правдоподобна. Необятният Бог и ограниченият човек могат да свържат личностите си в най-нежното и носещо най-голямо удовлетворение приятелство. В подобни взаимоотношения не става дума за равнопоставеност, а само за подобие там, където човешкото сърце среща сърцето на Бога.

Това подобие е възможно, защото Бог в началото е създал човека по Свой образ и защото сега Той го създава отново, за да възстанови образа му загубен при грехопадението.

Божият образ у човека не може да изпълни изцяло човешкото същество, защото Бог има качества, които не може да даде на никое от Своите създания, колкото и да ги обича. Бог не е сътворен, а съществува сам по Себе Си, неограничен е, има върховна и безусловна власт и е вечен. Тези характеристики са единствено Негови и заради самата си същност не могат да се споделят с друг. Но има и свойства, които Бог би могъл да дава на създанията Си и които Той

в някаква степен споделя със Своите изкупени чада.

Разум, самосъзнание, любов, доброта, свъятост, милост, вяност – тези и някои други качества са точките, в които може да се постигне подобие между Бог и човека. И тъкмо тук се разгръща приятелството между тях.

Бог, Който е съвършен, е способен на съвършено приятелство. Човекът, Който е несъвършен, не може да стигне до съвършенство в нито една област, най-малко в отношението си към необятния Бог. Съвършенството е откъм страната на Бога, докато от страната на човека изпъкват липса на целенасоченост и стремеж, слаба вяра и многобройни други пречки. Всичко това създава приятелство, което въпреки че е най-удивителното преживяване, достъпно за човека на земята, все пак не може да се развие до онази завършеност, на която бихме се радвали, ако тези спънки ги нямаше или дори ако бяха значително по-малко.

Въпреки че истината ни принуждава да признаем несъвършенствата

от наша страна във взаимоотношенията между Бога и човека, няма причина да изпадаме в отчаяние. Независимо от своите човешки слабости, ние можем да израснем в благодат и непрекъснато да постигаме едно все по-съвършено единение с Бога. Средствата за това са твърда самодисциплина, самоотвержено послушание, постоянна молитва, пълно отделяне от греховните навици и практики на света и упражняване на непоколебима вяра в истините, разкрити в Свещеното Писание.

Трябва да подчертаем, че никоя истина, която ни е открита, не става от само себе си ползотворна. Взаимодействието на всяка истина върху нас зависи от отношението ни към нея. Първо трябва да я признаем с действена вяра и да я допуснем в съзнанието си като напълно достоверна, отвъд всякакво съмнение. Тя трябва да се превърне в нещо като багрило, което придава цвят на всичките ни мисли и молитви.

Колкото по-съвършено е приятелството ни с Бога, толкова по-прост ще бъде животът ни. Формалностите, които са толкова нужни, за да поддържат едно случайно приятелство, могат да отпаднат, когато са заедно истински приятели. Защото те се доверяват един на друг.

Има огромна разлика в това дали в дома ни гостува приятел или просто добра компания. Към приятеля можем да се отнасяме като към член от семейството, докато гостите от компанията трябва да забавляваме.

Бог не е удовлетворен, ако между Него и вярващите не съществува спокойна атмосфера на близост, която не изисква никакви изкуствени и официални допълнения. Истинският приятел на Бога може да остане задълго мълчалив в Неговото присъствие. Пълното доверие не се нуждае от думи за доказателство. Тези думи са били изговорени много отдавна и изпълненото с възхищение сърце може спокойно да запази мълчание пред Бога.

Без съмнение, най-високата награда за човек на земята е да бъде приет в кръга на Божиите приятели. Нищо не е толкова важно, че да се превърне в пречка за отношенията ни с Бога.

Нищо на небето или на земята не е способно да ни откъсне от Божията любов. Ние трябва да се погрижим нищо на земята да не ни откъсва от приятелството с Бога.

Е.Тозър

Попита ли Бог?

Попитах Бог...

Попитах Бог защо не съм богата?

Той ми показа един човек с богатството на хиляди царе, но този човек беше самотен, без да има някого, с когото би могъл да го сподели.

Попитах Бог защо не съм красива.

Той ми посочи една жена, за която се казва, че била по-красива от всички жени, но нейната суетност я обезобрази.

Попитах Бог как можа да допусне така да остарея.

Той ми показа един 16-годишен младеж, който лежеше смъртно ранен на мястото на една катастрофа.

Попитах Бог защо не ми е дал по-голяма къща.

Той ми показа едно 6-членно семейство, което току що беше изгонено принудително от мъничкия им дом и сега трябва да живее на улицата.

Попитах Бог защо трябва да работя така напрегнато.

Той ми показа един човек, който не можеше да намери постоянна работа, защото никога не се е научил да чете и пише.

Попитах Бог защо не съм по-популярна, да получавам по-голям признание.

Той ми показа една видна личност с хиляди приятели, които изведнъж го изоставиха, когато вече нямаше пари и не даваше повече гощавки.

Попитах Бог защо не съм по-умна.

Той ми показа един роден гений, който през целия живот седи в затвора, защото неговото знание е използвано за погрешни неща.

Попитах Бог защо се занимава с един неблагодарен грешник като мен.

Той ми показа Словото Си, Библията. Показа ми Своя Син, Който зае моето място при произнасянето на присъдата.

Тогава знаех колко много ме обича Той.

Кое те тревожи днес?

Тежат ли твоите грижи на сърцето ти?

Тогава знай, че си обичан.

Знай, че занапред си благословен, повече отколкото си мислиш. Върви днес към твоята победа!

И след това занеси светлина в деня на друг човек.

Мисли за това, че една свещ не губи нищо от това, че запалва друга свещ.

Простри ръката си и докосни други хора около теб и осветли деня им. Аз преминах през бурята, но поглеждам:

Чрез Божията благодат още стоя, все още съм тук...

Изпитанията, които си понесъл, те направиха по-силен.

Ако днес видиш хора без усмивка, дай им една от твоите!

Послушанието

Преди известно време се проведе конференция на нашето поле на ЦАСД РД, мотото на която беше текстът от книгата на пророк Йоиил 2:28: “И ще излезе Духа Си на всяка твар.” Когато се подготвяше лозунгът за молитвения дом, в паметта ми изплува целия текст, в който е записано великото обещание на нашия Бог: “И след това ще излезе Духа Си на всяка твар; и синовете ви, и дъщерите ви ще пророкуват, старците ви ще виждат видения” (Йоиил 2:28). И си помислих: “Дано всичките Господни люде бъдат пророци, та да тури Господ Духа си на тях!” (Числа 11:29)

Но възниква въпросът: Възможно ли е Господ да излее Духа Си на всяка твар? Как да разбираме това? В това може да ни помогне апостол Петър: “И ние сме свидетели Нему за тези неща, както е и Святият Дух, Когото Бог даде на онези, които Му се покоряват” (Деян. 5:32). Следователно независимо от това дали ще бъдат синове и дъщери, старци или юноши, слуги или слугини, на всички, които Му се покоряват, Бог е обещал да излее Своя Дух.

Щом като Бог обръща такова голямо внимание на послушанието, то нека да поразсъждаваме по-надолу именно върху това, тъй като всред Божия народ всички очакват изливането на Святия Дух в благоприятно време. Но то не ще стане без първото – послушанието. Поради това всеки трябва да се замисли над следните въпроси, имащи вечни последствия:

- 1 Какво е това послушание?
- 2 Какви видове послушание има?
- 3 Как се отнася Бог към послушанието?
- 4 Кое послушание Му е угодно?
- 5 Каква полза мога да имам, ако съм послушен?

В книгата “Деяния на апостоли-те”, с. 506 (рус.), четем: “Послушанието – това е най-висшата повеля на разума и съвестта.”

В речника (рус.) на Ожегов четем следното:

“1. Послушание, покорност. Изисква се от децата послушание. Покоряване на родителите.

2. В манастирите: обязаност, която се възлага на всеки послушник или монах, а също и специална работа, назначена за изкупване на грех, нарушение.”

В тези две обяснения, даже без по-нататъшни разсъждения, се откриват два вида послушание. Единият вид послушание е с участието на нашия разум и съвест, т. е. послушание изхождащо от сърцето от любов към този, на когото желяем да направим каквото и да е за него. Другият вид послушание, който често се наблюдава в хора – суха покорност: прави така, защото така трябва. При това сърцето вече не поддържа тези дела, а може дори да се противи. За да разберем какво може да произлезе, нека да разгледаме някои библейски примери.

“Когато Авраам беше на деветдесет години, Господ се яви на Авраам и му рече: “Аз съм Всемогъщият; ходи пред Мене и бъди непорочен” (Бит. 17:1). Бог предложи на Авраам: “Ходи пред Мене и бъди непорочен”, но Авраам можеше, подобно на други хора по негово време, да отхвърли това предложение да се подчинява на Бога, както и по-рано, когато Господ каза на Авраам: “Излез от отечеството си, измежду рода си и из бащиния си дом, та иди в земята, която ще ти покажа” (Бит. 12:1). Господните повеления бяха еднозначни и ако Авраам не желяеше да се покорява, можеше да намери повод и да каже: “Господи, как мога да изляза, та Ти не си ми казал къде да отида?” Това би било вярно, защото и апостолът пише в Евр. 11:8: “Излезе, без да знае къде отива”. Но той се подчини без да задава въпроси.

“Авраам взе жена си Сарайя, братанеца си Лот, всичкия имот, който бяха спечелили, и хората, които бяха придобили в Харан, та излязоха, за

да отидат в Ханаанската земя.” (Бит. 12:5)

“Безрезервното послушание на Авраам е едно от най-удивителните доказателства в Библията за вяра... Разчитайки на божественото обещание, без ни най-малко външно уверение за неговото изпълнение, той остави дом, сродници и родна земя и тръгна, без да знае къде отива; последва Бога там, където щеше да го заведе.” ПП 73

Свещеното Писание не поставя точка на това, достатъчно с Авраам, но разкрива още и още за неговото изпитване и послушание, а също и за целта, която Господ имаше с Авраам, продължавайки: “Тогава втори път Господ викна на Авраам от небето и рече: “В Себе Си се заклех, казва Господ, че понеже си сторил това нещо и не пожали сина си, единствения си син, ще те благословя премного и ще умножа и преумножа потомството ти като небесните звезди и като пясъка на морския бряг, и потомството ти ще завладее портата на неприятелите си” (Бит. 22:15-18).

Сега, когато Авраам доказва своята верност и послушание, издържайки такова сериозно изпитание, Господ му се закле: “Понеже послуша гласа Ми, ще благословя тебе и семейството ти, и в твоето потомство ще благословя всички народи на земята”, т. е. в раждането на Изкупителя.

“Изисканата от Авраам жертва не бе само за неговото добро, нито само за доброто на следващите поколения. Тя беше и за поучение на

безгрешните, разумни същества от небето и от другите светове... Бог искаше да докаже пред цялото небе верността на Своя слуга, да покаже че не може да бъде прието нещо по-малко от съвършено послушание, и да разкрие още по-пълно плана на спасението.” ПП 93

“Небесни същества бяха свидетели на сцената, когато вярата на Авраам и послушанието на Исаак бяха изпитани... Цялото небе видя с удивление непохватното послушание на Авраам. Цялото небе възхвали неговата верност. Показано бе, че обвиненията на Сатана са лъжливи. Бог заяви на Своя слуга: “Сега знай, че ти се боиш от Бога (независимо от обвиненията на Сатана), понеже не пожали за Мене и сина си, единствения си син.” Божият завет, потвърден с Авраам чрез клетва пред разумните същества от другите светове, засвидетелства, че послушанието ще бъде възнаградено.” ПП 93, 94

Послушанието на Авраам беше възнаградено с големи благословения не само за самия него, но и за бъдещите поколения. Така каза Господ.

Но как благословенията се предават от род в род? Относно това е писано следното: “Защото съм го избрал да заповяда на чадата си да пазят Господния път, като вършат правда и правосъдие, за да направи Господ да стане с Авраам онова, което е говорил за него” (Бит. 18:19).

От написаното по-горе правим извод: всички послушни на Божиите заповеди получават обещаните благословения. Но как се удаде на Авраам да заповяда на синовете си и на дома си след себе си да ходят в Господния път? Практиката в днешно време показва, че това е почти невъзможно. Но за Авраам е писано така:

“Личният му пример, тихото влияние на всекидневния му живот бяха един постоянен урок. В непоколебимото му благочестие, в благосклонността и в неегоистичната му любезност, спечелили възхищението на царе, имаше ухание за живот – благородство и красота на характера, разкриващи на всички, че бе свързан с Небето.” ПП 85

“Любовта на Авраам към децата и домашните му го караше да опазва

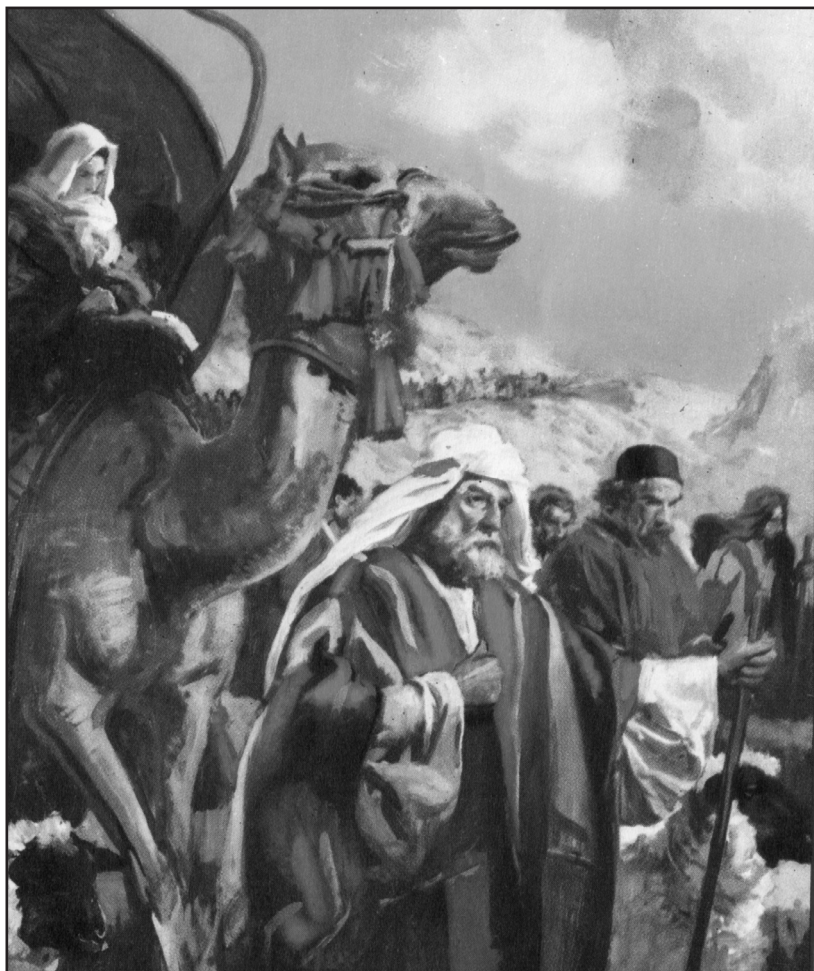
тяхната религиозна вяра, да им всаждат познание за божествените наредби. Това бе най-скъпоценното наследство, което той можеше да им даде, а чрез тях щеше да го получи и светът. Всички бяха поучавани, че се намират под управлението на небесния Бог. Не биваше родителите да проявяват потисничество, а децата непослушание. Божият закон посочваше задълженията на всеки и само в послушание към Бога можеше да се постигне щастие и благополучие.” ПП 85

Следващият библейски пример представлява друг човек, на когото Бог поръча да извърши нещо за проверка на неговото послушание.

“След това Самуил каза на Саул: “Господ ме изпрати да те помажа цар над людеите Му, над Израил. Сега, прочее, послушай гласа на Господните думи. Така казва Господ на Силите: “Забелязал съм онова, което стори Амалик на Израил, как му се възпротиви на пътя, когато идваше от Египет. Иди сега, та порази Амалик, обречи на изстребление всичко, което има, и не го пожали; но избий мъж и жена, дете и безайниче, говеда и овца, камила и осел.” (1Царе 15:1-3)

“А Саул каза на Самуил: “Да! Послушах Господния глас и отидох в пътя, по който Господ ме изпрати, и доведох амаличкия цар Агаг, а амаличаните обрекох на изстребление. Но людеите взеха от користите овце и говеда, по-добрите от обречените неща, за да пожертват на Господа твоя Бог в Галгал. И рече Самуил: “Всеизгарянията и жертвите угодни ли са така Господу, както слушането Господния глас? Ето, послушанието е по-приемливо от жертвата и покорността – от тлъстината на овни. Защото непокорността е като греха на чародейството и упорството като нечестието и идолопоклонството. Понеже ти отхвърли словото на Господа, то и Той отхвърли Тебе да не си цар.” (1Царе 15:21-23)

В този пример е представено послушанието на Саул. Изпълнявайки Господното поръчение само в това, що се отнася до “иди”, но без да изпълни всичко, което му беше поръчано, той считаше, че и това е достатъчно. По мнението на хората той е изпълнил дълга си само наполовина, но какво каза Саул? “Понеже ти отхвърли словото на Господа, то и Той

отхвърли тебе да не си цар.” Послушание само наполовина или в това, което ни е угодно, не се приема от Господ като пълно. Той казва: “Послушанието е по-добро от жертвата...”

“Трябва да избираме не това, което ни е удобно. Не трябва да се подчиняваме само в това, което е приемливо за нас, а да отхвърляме всичко, което ни е неудобно.” СЦ, III, 116 (рус.)

Примерите на послушание и непослушание са записани в страниците на Священото Писание, за да разберем отношението на Бог към всички хора без лицеприятие. За Давид е записано, че е бил мъж по сърцето на Бога, но когато извърши зло, понесе наказание според присъдата, която сам си произнесе.

“И когато Уриевата жена чу, че мъжът ѝ Урия умрял, плака за мъжа си. И като премина жалейката, Давид прати та я взе у дома си и тя му стана жена и му роди син. Но делото, което Давид бе сторил, беше зло пред Господа.” (2Царе 11:26,27)

Какво стана с Давид след тази постъпка? Как повлия това на околните?

”В самия Давид настъпи голяма промяна. Духът му се съкруши, защото той осъзна греха си и далеч достигащите му резултати. Почувства с унижен в очите на подчинените си. Влиянието му отслабна. Досега отдаваха успеха му на неговото съзнателно послушание към Господните заповеди. Но сега поданиците му, знаейки за неговия грях, щяха да бъдат повлияни да грешат още по-свободно. Авторитетът в собствения му дом, неговото изискване към си-

новете му за уважение и послушание бе отслабено. Чувството за вина го караше да мълчи, когато трябваше да осъди греха. Това правеше ръката му немошна да раздава справедливост в неговия собствен дом. Лошият пример повлия на синовете му и Бог не се намеси да предотврати резултата. Той щеше да допусне нещата да поемат естествения си път. И така Давид бе наказан сурово.” ПП 502

“В продължение на цяла година след падението си Давид живя в явна безопасност. Нямаше никакви видими доказателства за Божие неодобрение. Но божествената присъда тегнеше над него. Бързо и сигурно

приближаваше деня на съд и разплата, който никакво покаяние не можеше да отмени. Мъка и срам щяха да помрачат целия му земен живот. Онези, които, посочвайки примера на Давид, се опитват да омаловажат вината за греха си, трябва да научат от библейския доклад, че пътят на престъплението е тежък. Макар че като Давид те биха се върнали от лошите си пътища, резултатът от греха дори в този живот ще бъде горчив и мъчен за понасяне.” ПП 503

Защо Бог допусна, че тази мрачна история за падението на Давид да бъде записана на страниците на Библията; нали можеше и да не се

запише?

”Бог възнамеряваше историята на Давидовото падение да послужи като предупреждение, че дори онези, към които Бог е показал най-голяма благосклонност, не трябва да се чувстват в безопасност и да пренебрегват бдението и молитвата.” ПП 503

Казва се, че да си послушен на Бога и да изпълняваш Неговия закон не е по силите на хората, защото често чуваме оправдания и упреци: ”Аз не мога да бъда такъв, какъвто Бог изисква! Неговите изисквания са много строги.” Но следващият пример показва, че това е напълно възможно, да, и по силата на всеки, и никой не е оправдан за непослушанието.

”Иосия беше осем години на възраст, когато се възцари и царува в Ерусалим тридесет и една година. А името на майка му бе Иеида, дъщеря на Адаия от Васкат. Той върши това, което беше право пред Господа, като ходи напълно в пътя на баща си Давид, без да се отклони надясно или наляво.” (4Царе 22:1,2)

”Въпреки че беше син на нечестив цар, че отвсякъде бе изкушаван да следва стъпките на баща си и имаше много малко съветници, които да го подкрепят в правия път, Иосия бе верен на Израилевия Бог. Предвид грешките на предишните поколения той предпочете да върши правда вместо да падне до дълбините на греха и деградацията, като баща си и дядо си. Царят не се ”отклони надясно или наляво”. Като човек на отговорен пост той реши да спазва посочените на израилевите управници наставления за ръководство. Послушанието му даде възможност на Бога да го използва като ”съд за почит.” ПЦ 196

Какво би могло да се очаква от осемгодишно дете, освен това, че няма да бъде по-добро от родителите си? Но Иосия, бидейки син на нечестив цар, взе решение да се върне към противоположната страна и избра пътя на истината. Ако това е било възможно за осемгодишния Иосия, нима за нас е невъзможно? Най-важното е да се вземе решение, а след това да се действа. Една от причините защо ние не можем да проявяваме послушание, може да бъде тази, че не вземаме твърдо решение – да се покоряваме на Бога, каквото и да ни коства, а след това се опитваме да се оправдаваме,

че не можем. На такива хора Бог казва: ”За човека това е невъзможно, но за Бога всичко е възможно.” (Марк 10:27) Ако сме с Бог, то и на нас ще ни бъде възможно да бъдем послушни подобно на Авраам, Иосия и други.

Имайки такива примери пред себе си, нека погледнем всеки към себе си: какво послушание проявявам аз? Нека да се замислим:

”Бог позволява тежки изпитания да изпитват Неговия народ, но чрез постоянство и послушание вярващите могат да се обогатят духовно и примерът им да стане източник на сила и за други.” ПП 75

И така добрите примери на другите вдъхновяват нас, а нашите – следващите. Така произлиза посев на добро и зло за настоящия и вечния живот.

”Всяка постъпка, всяка дума се явява семе, което ще принесе плод. Всяка добра постъпка, послушание, себеотрицание се повтаря в други, а чрез тях – в следващите поколения!” ПЦ 86

Така беше с Авраам, така ще бъде и с нас.

От всичко горе казано става ясно – послушанието има важно значение за нашия християнски живот, но Божието Слово не подхранва мисълта, че е необходимо да уповаваме на него, за да угодим на Бога.

Апостолът ясно ни учи в Посланието към евреите: ”А без вяра не е възможно да се угоди на Бога” (Евр. 11:6). Това означава, че на първо място е вярата, а след това – делата на вярата. Това може да бъде друга причина, поради която да не можем да бъдем послушни на Бога. У нас да липсва вяра, която да ни подтиква към послушание. Тогава следният параграф е написан за нас:

”Днес има хиляди, които имат нужда да научат същата истина, която Никодим научи чрез издигнатата змия. Те разчитат на послушанието към Божия закон да ги препоръча пред Бога. И когато бъдат поканени да погледнат на Исус и да повярват, че единствено Той ги спасява чрез Своята благодат, те извикват: ”Как може да бъде това?” ЖИ 128

Това произлиза от това, че ни се казва, че вярата няма нищо общо с делата. В Евреи 11:1 четем: ”Вярата е даване твърда увереност в онези

неща, за които се надяваме – убеждение за неща, които не се виждат.” Но по-нататък открива – като тайна за мнозина, че вярата – това не е само увереност за неща, които са в невидимото бъдеще, но тя е и жива връзка още сега с Бога. В тази глава той описва много дела на вярващи люде, които ни възхищават. Всичките те се усъвършенствали чрез вяра, или казано с други думи – вярата ги подтикла към съвършени дела.

”С вяра Авел принесе на Бога жертва...” (Евр. 11:4)

”С вяра Авраам послуша и излезе...” (Евр. 11:8)

”С вяра Мойсей, като стана на възраст, се отказа да се нарича син на фараоновата дъщеря.” (Евр. 11:24)

”С вяра блудницата Раав не погина заедно с непокорните.” (Евр. 11:31)

Апостол Йоан също писа за делата и послушанието към Божиите заповеди, така че мнозина разбират неговите послания превратно, но Господ отдръпва завесата и казва: ”Йоан не учеше, че спасението се печели с послушание, но че послушанието е плод на вяра и любов.” (ДА 254)

”Ние не спечелваме спасението чрез нашето послушание, защото спасението е доброволен и щедър дар от страна на Бога, който дар трябва да бъде приет чрез вяра. Но послушанието е плодът на вярата.” ПХ 62

”В 1Коринтяни 15:34 апостол Павел пише, че някои грешат и се провиняват пред Бога поради това, че не Го познават. Пророкът на нашето време открива и друг проблем в следващите думи: ”Що се касае до някои братя и сестри, те не съзнават истинското си състояние. Знаят истината, но не вземат в предвид нито нейната важност, нито нейните изисквания. Те слушат истината, но не я разбират докрай, понеже не са подчинили напълно живота си на нея и не са се осветили чрез послушание към нея.” СЦ, I, 406 (рус.)

Ето защо апостол Петър призовава: ”Като послушни чада не се съобразявайте с първите страсти, които имахте в незнанието си; но както е свят този, Който ви е призовал, така бивайте святи и вие в цялото си държание.” (1Петр. 1:14,15)

И така ”нека положим върху жертвеника с всеки принос на Бога нашето охотно послушание и най-

Защо да се страхуваме, когато можем да се молим?

Изследвайки Божието Слово, откриваме за себе си, че проблемите или трудностите не трябва да ни правят нещастни.

“Тези, които се доверяват на Исусовите думи и поверяват душите си на Неговата грижа и живота си на Неговото ръководство, ще намерят мир и спокойствие. Нищо в света не може да ги натъжи, когато Исус ги радва с присъствието Си.” ЖИ 263

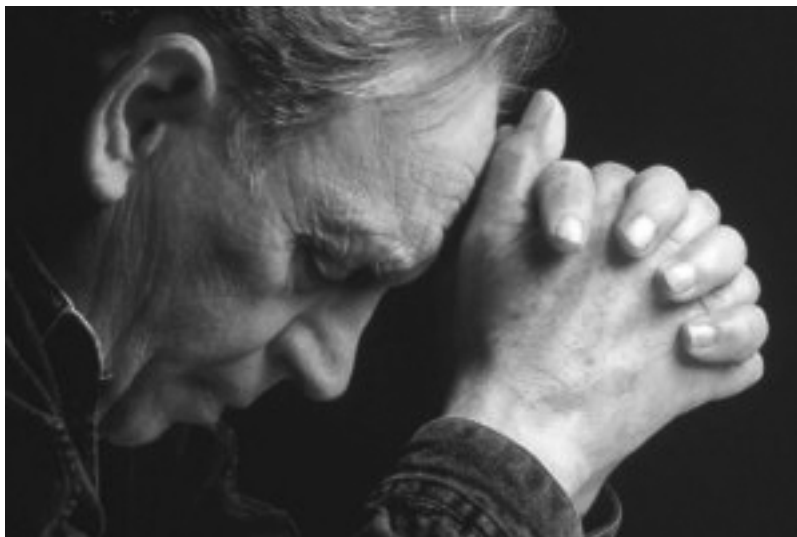
Проблемите и трудностите не трябва да правят вярващите хора нещастни. Именно затова Христос каза: “Мир ви оставям, моя мир ви давам; Аз не давам така както светът дава. Да се не смущава сърцето ви, нито да се бои.” (Йоан 14:27)

Имаме много библейски потвърждения, където е казано, че да бъдеш вярващ не означава да бъдеш свободен от безпокойствата и проблемите на този живот. В Псалм 34:19 се казва: “Много са неволите на праведния, но Господ го избавя от всички тях.” Имаме уверението, че Господ ще посочи правилния изход от всеки проблем.

“Не трябва да очакваме, че всички лъчи на слънцето в този свят ни се полагат. Облаци и бури ще бушуват около нас, но ние трябва да съсредоточим погледа си там, където за последен път сме видели светлината. Тези лъчи може да бъдат скрити от нас, но не са изчезнали, те светят зад облаците. Наша работа е да бдим, да бодърстваме, да се молим и да вярваме. Ще бъдем възнаградени с още по-голяма светлина от слънцето след изчезването на облака. Ще видим Божието спасение, ако Му се доверим и в тъмнина, както и в светлина. Испитания, скръб, мир, безопасност, здраве, надежда, живот, успех – всичко се

намира в Божиите ръце и Той може да ги управлява за доброто на Своите чада. Наша привилегия е да просим каквото и да е или всичко от Бога, отправяйки нашите молби за грижата Му съгласно Неговите мъдри цели и безгранична воля.” НВП 318

Никой не може да се усъмни в това, че в живота съществуват проблеми, които често не позволяват на човека дори да се усмихне, независимо от това кои сме, къде се намираме и какво притежаваме. Много от проблемите са неизбежни. Но изразени-

ето на нашите лица като Божи народ е особено важно, защото много хора ни знаят или са слушали от устата ни проповед за добрата вест на нашия Господ Исус. Невярващите хора ни наблюдават, за да видят истински ли се отразява в нашия живот всичко това, което проповядваме, говорейки за Исус. Поради това нашето печално изражение на лицето често става причина за това, че невярващи да изпадат в съмнение относно нашата вяра и относно това, което ние проповядваме.

“Бог не може да се прослави чрез Своите чада, продължаващи постоянно да живеят под облак в сянка. Християните следва да излъчват слънчеви лъчи, а не сянка. У невярващите често се създава впечатление, че религията е някаква унилоост и че

в живота на християните няма нищо привлекателно. Ако християнинът често се спира на своя трънлив път, то пътят ще му се струва по-тежък, отколкото е в действителност. Но ако той обръща внимание на ярките предмети по своя път и се радва на всеки лъч светлина, ако мисли за богатата награда, очакваща го в края на пътя, то вместо униние, печал и оплакване той ще носи бремето с щастливо изражение на лицето.” РХ, 28.04.1859

С Помощта на Господа можем да се радваме даже във време на проблеми и трудности. Нашият Бог не иска от нас да вършим невъзможното. Божието Слово ни предлага: “Радвайте се всякога в Господа. Пак ще кажа: “Радвайте се!” (Фил. 4:4) Думата “всякога” означава “по всяко време”. Това включва и време на изкушение, на изпитание и проблем. Святото Божие Слово ни увещава: “Не се безпокойте за нищо; но във всяко нещо с молитва и молба изказвайте прошенията си на Бога с благодарение” (Фил. 4:6) и “За всичко благодарете, защото това е Божията воля за вас в Христа Исуса” (1Сол. 5:18).

Тези цитати от Писанията ни помагат много ясно да разберем, че печалното изражение на лицето, унинието и оплакването се явяват като резултат от недостатъчна вяра и погрешно представяне свършената Божия воля. От нас се иска винаги да вършим това, което Той ни е повелил – това е единственото, което ще ни помогне да преодолеем всички трудности. Истината се състои в това, че ние сами можем да решим някои проблеми с Божия помощ и сме длъжни да благодарим на Бога, Който ни дава

способност да преодолеем тези проблеми. Но има и такива проблеми, които не можем сами да решим. Какво следва да направим в такива случаи? Трябва да предадем тези проблеми в Божиата ръка, Който единствен може да ги реши без нашето участие. Ето защо Библията казва: “И всяка ваша грижа възложете на Него, защото Той се грижи за вас” (1Петр. 5:7).

За съжаление, не веднъж ние се опитваме да решим всички наши проблеми самостоятелно и често по такъв начин грешим против Бога.

“Ние твърде упорито се стремим да се грижим за себе си. Изпитваме безпокойство и нямаме твърдо упование в Бога. Мнозина се тревожат и работят, замислят и планират, боейки се, че някога ще изпаднат в нужда. Те не могат да си позволят да си отделят време за молитва или религиозно събрание, и постоянно загрижени за себе си, те не оставят на Бога ни най-малко шанс да се грижи за тях. Затова и Господ не върши много за тях, понеже не Му дават такава възможност.” СЦ, II, 160

Това е вярно. Действително съществуват много проблеми, които ние не можем да решим самостоятелно. Мой приятел ми разказа за тежко изпитание по време на връщането му от Нигерия в Камерун. Това морско пътешествие траело приблизително осем часа. По думите му, преди отплаване един от пасажерите се помолил и попитал Бог да съпровожда безопасно плаването им. Два часа след отплаването в морето се появили големи вълни – толкова огромни, че се стоварвали върху не големия плавателен съд. Поради това пасажерите надали вик и вопъл, а някои започнали и да изповядват греховете си. Но сред това вълнение младият човек, който се помолил преди отплаването, си намерил място за почивка и спял. Вълните, гръмотевиците, мълните и бурята продължили повече от два часа, а този млад човек продължавал да спи.

След това, когато бурята престанала, някои от пасажерите решили да го събудят. Те казали: “Ние сме удивени, как можеш да спиш, когато бяхме до толкова близка смърт?! Какво стана?” Той отговорил: “След като връчих всичко в ръката на Бога, аз не можех да направя нищо повече, зато-

ва спях.” Ето, доверие в Господа.

Скъпи вярващи, мир – това не е отсъствие на проблем, напротив, нашият мир процъфтява въпреки проблемите. А този свят, в който живеем, може да даде спокойствие само тогава, когато всичко е гладко и равно. Нека да прочетем от Библията: “Около това време цар Ирод простре ръцете си да притесни някои от църквата. Уби с меч Йоановия брат Яков; и като видя, че беше угодно на юдеите, той при това улови и Петър. Това беше през дните на безквасните хлябове. И като го хвана, хвърли го в тъмница и предаде го на четири четворки войници да го вардят с намерение да го изведе пред людете подир пасхата. И така те вардеха Петър в тъмницата; а църквата принасяше пред Бога усърдна молитва за него. И през същата нощ, когато Ирод щеше да го изведе, Петър спеше между двама войника, окован с две вериги; и стражари пред вратата вардеха тъмницата. И ето един ангел от Господа застана до него и светлина осия килията; и като побута Петър по ребрата, разбуди го и му рече: “Ставай бърже”. И веригите паднаха от ръцете му. И ангелът му рече: “Опаши се и обуй сандалите си”. И той стори така. Тогава му каза: “Облечи дрехата си и дойде след мене”. И Петър излезе и вървеше изподире, без да знае, че извършеното от ангела е действителност, но си мислеше, че вижда видение. А като премина първата и втората стража, дойдоха до желязната порта, която води в града, и тя им се отвори сама. И като излезе през нея, изминаха една улица и ангелът веднага се оттегли от него. И Петър, когато дойде на себе си, рече: “Сега наистина знам, че Господ изпрати ангела Си и ме избави от ръката на Ирод и от всичко, което юдейските люде очакваха.” (ДА 12:1-11)

Интересен фрагмент. И така как Петър е могъл да спи във време, когато е оказвано над него насилие? Яков беше убит от същия този човек, Ирод, и Петър знаеше това. Сега той беше окован с вериги между двама войника. Също и пред вратата имаше охранители и Петър добре знаеше това. Пред железните врати, водещи в града, също имаше два охранителни поста. Убеждаваме се, че това е бил максимално охраняван затвор. И всичко това показваше, че в близко

бъдеще апостолът щеше да бъде наказан. На следващия ден той трябваше да бъде изведен пред съда, за да бъде осъден. Но Петър бързо заспа. Как можеше да спи под такъв натиск? Петър спеше, защото знаеше, че нищо не може да направи в тази ситуация. Той знаеше, че в подобна ситуация разрешението на проблема зависи само от Бога. Петър знаеше, че само ще съгреша пред Бога, ако пробва да реши този проблем. Като ученик на Христос той беше запознат с Божието Слово. Знаеше Псалм 127:1, където се казва: “Ако Господ не опази града, напразно бди стражът.” Той също помнеше, че Господ Исус му каза преди възкресението Си: “Не бойте се от онези, които убиват тялото, а душата не могат да убият; но по-скоро бойте се от онзи, който може и душа и тяло да погуби в пъкъл” (Мат. 10:28). Той знаеше, че “да живея е Христос, а да умра – придобивка.” (Фил. 1:21)

На Господ е приятно, когато Му връчваме своите проблеми. Как да направим това? – Да се молим за тези проблеми. За съжаление, днес много вярващи считат за много сложно да се молят за църквата си, за братята, сестрите, служителите и за Генералната конференция.

Мнозина не се молят за своите болни братя и сестри в църквата. Вместо това те доволни се връщат в дома си и спокойно спят в това време, когато техен брат или сестра някъде наблизко са болни. Но Божието Слово ясно казва, че цялата църква се молеше за Петър. Стих 5 казва, че са се молили усърдно, без прекъсване (англ. прев.). С други думи, молили са се непрестанно. Никой не можеше спокойно да отиде в дома си, докато Петър се намираше в затвора. Без оглед на това, че Петър се намираше в затвора продължително време, всички те се събраха в дома на Мария, молейки се за него. И когато Божият ангел освободи Петър, той веднага отиде в дома на Мария (майка на Йоан, наречен Марко) и намери църквата, молежа се за него.

Именно това иска Господ: да живеем като Негов народ. Нищо не може да бъде толкова силно, както молитвата на обединената църква. Ето защо нашият Господ е казал: “Истина ви казвам: Каквото вържете на земята, ще бъде вързано и на небесата; и как-

вото развържете на земята, ще бъде развързано и на небесата. Пак ви казвам, че ако двама от вас се съгласят на земята за каквото и да било нещо, което да поискат, ще им бъде дадено от Отца Ми, Който е на небесата.” (Мат. 18:18,19)

Общността на Петър знаеше ценността на душите в Божията църква, така както пастирът в притчата на Исус знаеше какво значи за него овцата. Църквата също знаеше, че са едно тяло в Христос, така както човешкото тяло се състои от много части, такива като крака, глава, език, очи, нос, палци и т. н., но всичките те се наричат едно тяло.

Веднъж претърпях злополука с мотоциклета и нараних големия си пръст на лявата ръка. В резултат на това цялото тяло не можеше да заспи в течение на няколко дни, тъй като чувствах болка в пръста си. Така и трябваше да бъде. “За да няма раздор в тялото, но частите му да се грижат еднакво една за друга. И ако страда една част, всичките части страдат с нея, или ако се слави една част, всичките части се радват заедно с нея. А вие сте Христово тяло и по отделно части от него.” (1 Кор. 12:25-27).

Не следва да се безпокоим, когато можем да се молим. Безпокойството е резултат от съмнение и страх. Но Господ не ни е дал дух на страх. Той знаеше какво ще произлезе, ако се страхуваме.

“Тревогата е сляпа и не може да проникне в бъдещето; но Исус вижда края от началото. За всяка трудност Той е предвидил начин за облекчение. “Няма да лиши от никакво добро ходещите с незлобие.” (Пс. 84:11) Нашият небесен Баща има хиляди начини, за да се грижи за нас, които ние никак не познаваме. Тези, които се ръководят от принципа да поставят службата и честта на Бога на първо място, ще видят как трудните положения ще се оправят и пред нозете им ще се отвори прав път.” ЖИ 262

Една жена, считаща себе си за вярваща, но не беше усвоила наставлението от Филипияни 4:6: “Не се безпокойте за нищо, но във всяко нещо с молитва и молба изказвайте прошенията си на Бога с благодарение.” Тази жена имаше единствен

син и веднъж той заболя. Тогава тя не се обърна към Библията, но започна да се безпокои, да се страхува, че единственият ѝ син ще умре. Виждайки безпокойството ѝ, съседите ѝ я посъветвали незабавно да се обърне към магьосника, който може да излекува болестта на нейния син. Тъй като не ѝ достигала вяра в Бога, тя взела малкия си син и го завела при магьосника. Той казал, че не може да излекува сина ѝ, ако не се поклони три пъти на неговите идоли. Тогава, понеже беше решила момчето ѝ да живее на всяка цена, започна да следва всички инструкции, които ѝ давал магьосникът. Но детето умря. Грехът, който извърши тази жена, беше подобен на греха на цар Охозия (4Царе 1:1-17), който изпрати посланици до акаронския бог, за да узнае за своята болест.

“Ангел Господен каза на тесвицеца Илия: Стани, иди да посрещнеш пратениците на самарийския цар и кажи им: Няма ли Бог в Израил, та отивате да се допитате до акаронския бог Ваал-зевул? Сега, прочее, така говори Господ: Няма да слезеш от леглото, на което си се качил, но непременно ще умреш.” (4Царе 1:3,4)

Недостигът на вяра в Бога е причина за страха и безпокойството. Божието Слово казва: “А без вяра не е възможно да се угоди на Бога, защото който дохожда при Бога, трябва да вярва, че има Бог и Той възнаграждава тези, които Го търсят.” (Евр. 11:6)

С други думи, тук се казва, че някой от тези, които се безпокоят за едно или друг, не може да угоди на Бога. Съгласно текста от 4Царе безпокойството е станало причина за смъртта на двамата – и на момчето, и на царя. Безпокойството тласка въвлечените в него хора да отнемат Божията част и да искат помощ от врага на Бога и човека.

В случая с Петър църквата не искаше каквато и да е човешка помощ. Напротив, те се молеха усърдно, представляваха своя проблем само на единия Бог.

Затова много добре казва една песен:

Колко скъп е тоз Приятел,
колко силен наши Спас,
греховете ни отнема,
носи всяка скръб за нас.

И тази благодат ни дава
и блаженството това:
да явяваме пред Бога
всяко нещо чрез молба.

Дали сме обременени,
С милост ни приканва Той,
Колкото и да сме уморени,
Обещава нам покой.

Колко пъти ний без нужда
Губим мир и веселба,
Като не явим пред Бога
Всяко нещо чрез молба.

Тази песен обяснява, че мнозина са лишени от мир и търпят безполезно болка само поради това, че не са предали в молитва всичко на Бога.

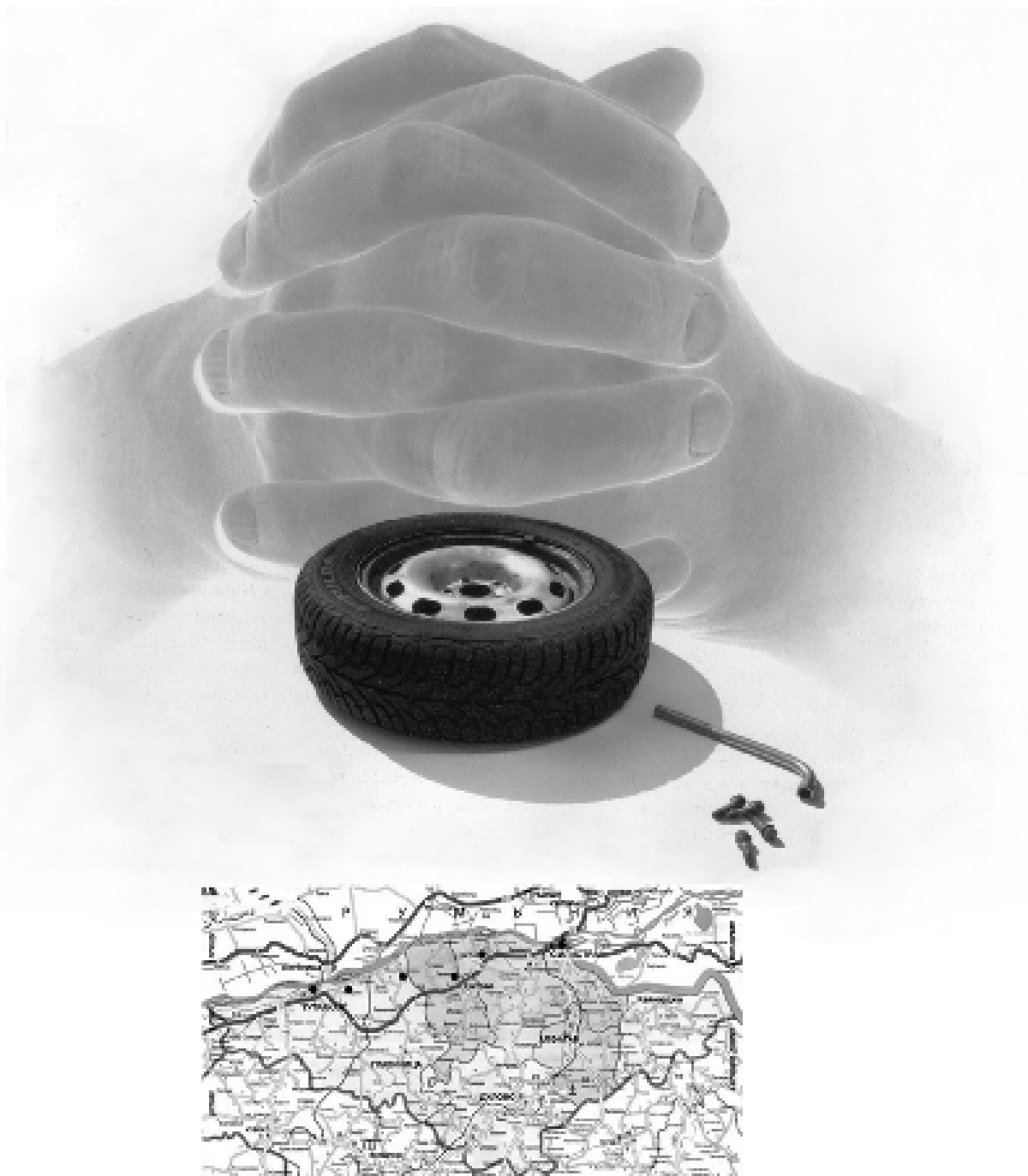
“Видях, че ако не видим незабавен отговор на молитвите си, трябва да се хванем здраво за вярата си и да не допускаме в нас да се появи недоверие, защото то ще ни отдели от Бога. Ако вярата се колебае, няма да получим нищо от него. Упованието ни в Бога трябва да е силно и когато имаме най-голяма нужда, тогава благословението ще се излее над нас като порой.” СЦ, I, 113

“Когато над нас надвиснат черни облаци, когато бъдем притиснати от обстоятелствата или сме засегнати от мизерия или някакво нещастие, Сатана е при нас, за да ни изкушава и тормози. Той атакува слабите места на нашия характер и се старае да разклати доверието ни в Бога, Който е допуснал това състояние на нещата. Когато биваме изкушавани да се усъмним в Бога и в Неговата любов, често изкушителят идва при нас, както дойде при Христос, изреждайки пред нас нашата немощ и нашите недостатъци. Той се надява да обезсърчи душата и да я откъсне от Бога. Успее ли в това, неговата жертва е сигурна.” ЖИ 64

Божие Слово ни убеждава: “Защото нямаме такъв Първосвещеник, Който да не може да състрадава с нас в нашите немощи, а имаме Един, Който е бил във всичко изкушен като нас, но пак без грях. Затова нека пристъпваме с дръзновение към престола на благодатта, за да придобием милост и да намерим благодат, която да помага своевременно.” (Евр. 4:15,16).

Кога е това време за помощ?
– Всякога!

Т. Марайзу

Резервно колело или пътна карта

Както постоянно сме заети с мислене, така сме призвани непрестанно да се молим. Молитвата е дишането на душата.

За някои хора молитвата е нещо като резервно колело. Те я запазват в багажника си и през повечето време минават без да мислят за нея. Но тя е там, когато имат нужда от нея. Закъсат ли, те отварят багажника и разчитат на това, че резервната гума ще ги избави от затрудненото им положение. Както войникът, който, докато гранатите експлодирали около него, се молел в окопа: “Мили Боже, двайсет години не съм Ти досаждал. Извади ме оттук жив и ти обещавам, че и следващите двайсет ще Те оставя на мира!” За него молитвата била всичко друго освен настояща, била е по-скоро резервно колело.

Но за други хора молитвата е пътна карта. Не дискретно сложена в чантата и едва ли се използва, но разтворена върху съседната седалка и редовно се взема за съвет. Разбрали сте, че пътната карта е нещо, без което не може, ако искате да пътувате в правилна посока и да останете в правия път. Картата е тук, за да ръководи живота ви и трябва постоянно да се използва.

Една къща променя света

На екипажът на кораба “Боунти” им дошло до гуша. Разгневени от жестокостта на капитан Блей, моряците поели сами управлението на кораба. На капитана и верните нему дали една лодка, един тласък... и гледали как се отдалечават в морето.

През пролетта на 1789 г. бунтовниците акостирали на остров Питкърн. Бунтовниците изгорили кораба, взели си жени от острав Таити, наели таитски работници. Островът би могъл да бъде един тропически рай, но мъжете го направили ад на земята.

Моряците живеели без всякакъв стандарт, без морал, без закони. Те превърнали живота в торна яма от блудство, насилие и пиянство. За едно десетилетие станало това, което трябвало да стане. Туземците нападнали преселниците. Само един от бунтовниците оцелял: Александър Смит. Изоставен на един малък остров с площ пет квадратни километра, заобиколен от туземци и деца мелези, той направил нещо учудващо. Започнал да чете Библията. Една Библия, която била свалена с корабната библиотека на “Боунти”. (Днес тази Библия е изложена в музея в Ню Йорк.) “Когато се занимавах с историята на Исус – разказвал по-късно Смит на неговите слушатели – сърцето ми се отвори, като че порти се отвориха широко. Когато накрая бях убеден в това, че Бог е един любящ и милосърден баща за онези, които се обръщат към него, струваше ми се, като че чувствах присъствието Му и

бях уверен в ръководството Му всеки ден.”

Адът става благочестив

Библията променила не само живота на Смит, но и на целия остров. Когато кораб на британската флота през 1808 г. открил остров Питкърн, останали учудени от реда и благоприличието. Смит бил пощаден, а името на острова през 19-то столетие било равнозначно с понятието благочестие.

Уилям Гладстон, министър председател на Англия, казал веднъж: “Познавах се с 95 великодушни мъже на света и 87 от тях бяха личности, които съобразяваха живота си с Библията.”

Джон Куинси Адамс, шестият президент на Съединените щати, заявява: “От всички книги Библията е онази, която човек трябва да чете по всяко време и във всички житейски ситуации.”

Какво значение има Библията за моето отношение към Бога? Тя има нещо от последното писмо на собствения ми баща. Мога да чета неговото писмо от мястото, където пиша. Съхранявам го в рамка на бюрото си. Когато на баща ми беше поставена диагноза систолно заболяване на гръбначния мозък, което накрая му костваше живота, аз помолих да ме освободят от работа и да отида при родителите си. Той ми писа писмо и ме увещаваше да не правя това. “Не се страхувам от смъртта или пред вечността – писа той. – Продължи работата си за Бога.”

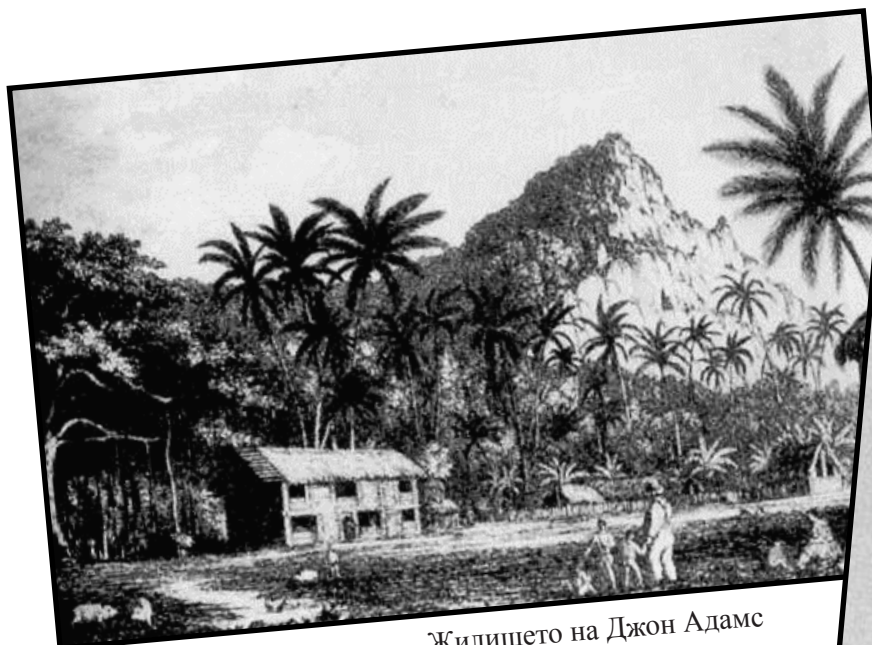
Бог възнаграждава тези, които Го търсят. В Плач Еремиев 3:25 се казва: “Благ е Господ към онези, които Го чакат, към душата, която Го търси.” Бог чака внимателно да гледаме лицето Му. Кое Го кара да се усмихва? Кога набръчква челото Си и кое кара очите Му да блестят? Кога има сълзи в очите Му? Той желае да знаете това. И на онези, които опитват да открият точно това, Той им дава Своето обещание: “(Ако) Моите люде Ме търсят... ще послушам от небето. Ще простя греховете им и ще изцеля страната им.” (2Лет. 7:14)

Но как можем да сторим това? Как можем да търсим едно невидимо Божие лице? Като четем Неговото писмо – Библията. Защото “Писанията пишат за Мене” (Йоан 5:32).

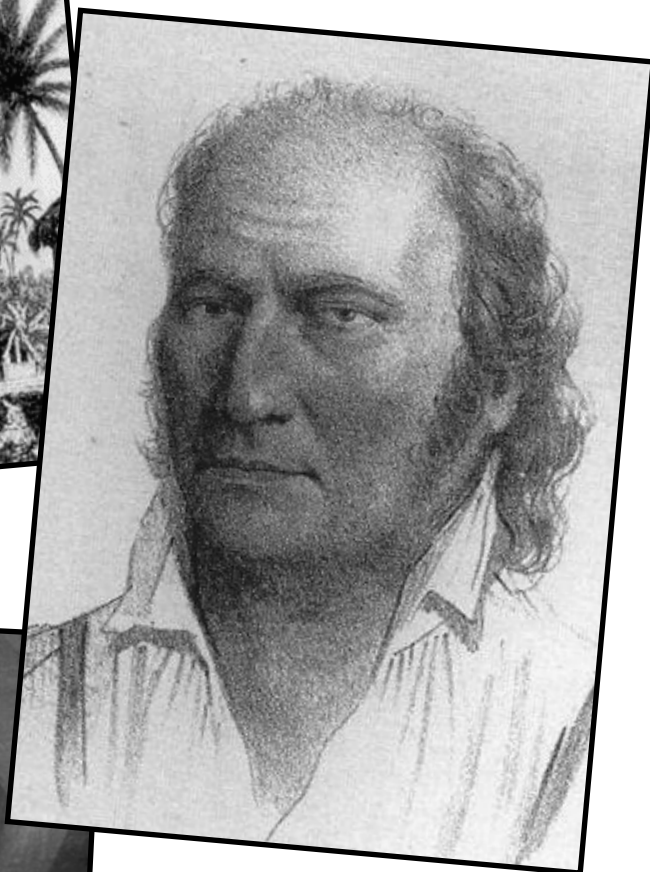
Онези, които искат да търсят лицето Му, четат Словото Му. Можем да търсим лицето Му по различни начини: в богослужение, в общение с други християни, в тишина. Но винаги Библията принадлежи към това. Никоя друга книга не може да се сравни с Библията. Помислете само как е съставена.

Художествена творба от 40 картини

Представете си, че един музей на изкуството е поръчал една картина, която трябва да се нарисува от 40 различни художника. Художниците работят в своето ателие и нямат понятие за това, което другите правят. И въпреки това тези 40 картини се обединяват, когато се закачат заедно на стената в един съвършен пейзаж. Що за случайност?

Жилището на Джон Адамс
на остров Питкърн

Джон Адамс

Корабната Библия на кораба “Боунти”,
която се съхранява в Британския музей

Гробът на Джон Адамс

Корабът “Боунти”

През 1876 г. Дж. Уайт и Лоубъроу изпратили литература на остров Питкерн. Странните заглавия на книгите не събудили никакъв интерес у островитяните и пакетът с книги стиял някъде цели десет го-

дини, без някой да го отвори. И чак тогава някой решил да ги прочете. Тези вярващи хора открили колко точно били предадени библейските истини. Били изненадани, когато разбрали, че съботата е Господният ден.

Джон Тей, след като приел адвентната вест, отплувал към Таити. Минавайки край Питкерн, пожелал да остане на острова. Там щял да чака друг кораб, с който да продължи. Стоял пет седмици и на острова станала цяла революция. Всички жители решили не само да спазват съботата, но и да приемат цялата адвентна вест.

Днес на острова живеят петдесет души. Всичките те са адвентисти.

Точно такъв е случаят с Библията. Никой човешки издател не е поръчал книгата. Никой съвет не е приготвял скица. Никакъв издател не се е погрижил за проекта. Но въпреки всички очаквания, Библията е една творба, като от едно излята – от първата до последната страница. Макар че е написана в продължение на 16 столетия (1600 години)..., макар че е написана от различни хора: от царе, войници, овчари, селяни и рибари – от един Мойсей в Арабската пустиня до Йоан на бруления от вятъра остров Патмос – една тема свързва всичко в Библията с червен конец. Тази тема е спасение чрез Исус Христос.

Джеймс Хефлей установява: “66-те книги образуват едно съвършено цяло. Те са едно целенасочено откровение и едно крачещо с времето доказателство, че Библията е нещо повече от дело на грешащи хора.” Съставянето на Библията подчертава нейната достоверност.

Не е чудно, че Библията е наживяла времето. Волтер, френски-

ят скептик, писа следните думи в кабинета си в Париж: “Аз ще мина през гората на библейските Писания и ще обеля всички дървета и така ще ги доведе до отмиране, че след сто години християнската вяра ще се забрави.” Той не само не можа да осъществи тези думи, но, по ирония на съдбата, тъкмо помещението, където написа тези думи, беше закупено от Библейското дружество... и от пода до тавана беше изпълнено с библии.

Кое може да се сравни с устойчивостта на Библията? 300 години тя е номер едно в списъка на най-издаваните книги. Тя е най-широко разпространената и преведената на най-много езици

книга в цялата история – на повече от 2000 различни езици и диалекти. Тя прониква като скалпел до човешкото сърце. Пронизва. Прониква дотам, докъдето око не може да надникне и докосва там, където никоя ръка не може да достигне.

Защо вие самите не се убедите в това? Приложете Библията в някоя сфера на вашия живот и сами ще видите какво ще се случи.

- Приложете Библията по отношение на вашите финанси. Управлявайте парите си както Библията предлага: давайте десетъка, спестявайте, снабдявайте семейството си, давайте нещо за бедните. Поставете Божието Слово на проба и преживейте сами колко е мощно.

- Пробвайте Божието Слово на работното място. Вземете на сериозно какво казва Библията относно поведението на работното място. Бъдете честни. Бъдете точни. Работете ефективно. Може да получите повишение.

- Приложете Библията в отноше-

нията си с хората. Прощавайте на враговете си. Пазете се да не говорите зад гърба на други. Правете всичко, доколкото ви е възможно, да живеете в мир с другите. Слушайте внимателно и обмисляйте преди да кажете нещо.

- Но най-важното: Приложете Библията за душата си. “Свещените Писания могат да те направят мъдър за спасение чрез вяра в Христос.” (2Тим. 3:15)

Защо Библията е така невероятна? Защото Христос е невероятен. Той е главната фигура на Библията.

Той беше един от нас. Взе нашето естество, нашата плът и – което е още по-важно – взе нашите грехове върху Себе Си. Той зае нашето място, за да можем ние да отидем при Него.

Това е историята на Библията. Историята, която променя човешкия живот.

Двама ученика бяха след възкресението на път към Емаус. Бяха напълно сломени от разпятието. Скръбта им ги направи слепи за присъствието на Исус. Той беше възкръснал от мъртвите и беше – макар че те още не бяха забелязали – дошъл сега, за да отнеме болката им.

Как да ги окуражи? Как можеше да се променят? Библията дава отговора: “И като започна от Мойсей и всичките пророци, тълкуваше им писаното за Него във всичките писания.” (Лука 24:27)

Исус им отвори очите. За това Той използва най-великото чудо, най-силното оръжие и най-ефикасен начин на действие: Библията. Промени ли се чрез това нещо? При двамата мъже вече да: “Не гореше ли в нас сърцето, когато ни говореше по пътя и когато ни тълкуваше Писанията?” (Лука 24:32)

И при Александър Смит на Пиктерн Исландия се промени нещо.

Може ли Библията също така да промени и нашия живот? В Стария завет се казва: “Аз ще му бъда Отец и той ще ми бъде син: “Ако людето Ми... потърсят лицето Ми и се върнат от нечестивите си пътища, тогава ще послушам от небето, ще простя греха им и ще изцеля земята им.” (2Лет. 7:14) Точно това ще стане, защото Бог държи на обещанията Си.

Макс Лукадо

Една препредадена книга

Това се случи преди много години. Един баща крачеше по крайбрежния път между Норвич и Ярмут на английското крайбрежие.

С мрачно мълчание той теглеше детето след себе си. Червеното му, подпухнало лице показваше ясно на какъв порок робуваше и люлеещата му се походка издаваше, че и този ден пак беше сръбнал повечко. И на детето походката беше несигурна, но не от пианство. Нужно беше да се хвърли само един поглед върху нежната малка фигура, тесните, бледи страни и мизерно облекло, за да се види какво липсваше. Парите, за които бащата трябваше и можеше да купи на детето си храна и облекло, той даде за ракия.

Накрая малкият Том прекъсна мълчанието.

“Толкова съм гладен, татко! Моля, дай ми едно парченце хляб!”

“Млъкни!” смърри го строго неестественият баща.

“Но ако знаеш само колко съм гладен!” - рискува малкият да каже още веднъж.

“Ще си затвориш ли веднага уста-та?! Тук сред пясъка ли да ти донеса хляб?” – изскърца пияният със сдържан гняв.

Малкият продължи да се влачи уморено. Но гладът причиняваше болка и така накрая той още веднъж помоли: “Татко, дай ми едно парченце хляб!”

Тогава пияният хвана детето и вън от себе си от гняв го захвърли в морето. “Така веднъж завинаги ще се разправя с тебе!” - измърмори на себе си той и продължи пътя си за-литайки.

Вълните подхвърляха малкото тяло насам и натам. Но те бяха по-ми-

лосърдни от бащата на бедното дете.

Едно любящо око бдеше над него. Бог не искаше Том да загине сред вълните. Той погледна от небето на него и направи така, че да намери една плуваща гредка, за която детето в чувството си за самосъхранение конвулсивно се вкопчи. Но сама гредата не можеше да му донесе спасение. По Божие провидение един военен кораб плаваше наблизо.

Моряците видяха тласкащата се гредка. Спуснаха една лодка и скоро извадиха от водата малкия, който беше близо до удавяне. На кораба приложиха всички средства, за да събудят отново изчезналите жизнени сили на детето, и им се удаде. Благодарение на любезните грижи на моряците момчето се съвзе. Но когато след няколко дни го попитаха как е паднало във водата, как се казва и къде живее, нищо не можеше да се изтръгне от него, освен “Казвам се Том.” Друго изглежда не знаеше. Поне не казваше повече. Решиха да задържат малкия на кораба и да се грижат за него. Неговият миловиден вид, вдъхващото му доверие същество и бистрия му ум скоро му спечелиха симпатията на всички на борда и всеки се стараеше да направи нещо за него. Така Том растеше радостен сред моряците и офицерите на военния кораб.

Когато стана на възраст, на която младите хора трябва да усвоят про-

фесия, офицерите решиха да изпратят Том да следва на техни разноски. Вярвах, че той има дадености да стане нещо повече от един обикновен моряк. Не се излъгаха. Том следва прилежно. В даденото време придоби докторската титла и скоро получи назначение като

корабен лекар на един военен кораб на английската флота.

Ако сега младият лекар знаеше кой по такъв чуден начин беше бдял над живота му и беше вложил в сърцето на чужди хора да се погрижат за него и да го възпитат, по-нататъшният му живот би бил една благодарствена жертва за Него. Но никога не беше му разказвано за Бога на любовта, още по-малко за Неговата благодат и милост, проявена в Исус Христос, Неговия Син, носещ спасение на всички човеци. Той вярваше, че за благополучието си трябваше да благодари само на онези, които го бяха извлекли от водата, грижили се за него и го възпитали. И той не остана длъжник по отношение на тази благодарност. Господ, обаче, Който стои над всичко, Който ръководи съдбите на човешките чада и Който към него прояви така много Своята доброта – Него той не познаваше и затова не Го и обичаше.

Избухна война между Франция и Англия. Том с всички сили се стараеше да облекчава, колкото е възможно, страданията на умиращите и тежко ранените, които ежедневно докарвах. След една тежка морска битка, в която корабът, на който Том служеше, плени един неприятелски плавателен съд, имаше пак много ранени на борда. Неуморно младият лекар бързаше от един на друг. Един

по-възрастен, тежко ранен мъж, който поради силна загуба на кръв беше много изнемощял, прикова особено вниманието му. Чувстваше се забележително привлечен от този мъж и се стараеше по всякакъв начин да му помогне и ако е възможно да съхрани живота му. Но силите на ранения отпадаха ежедневно.

Един след обед Том се задържа в лагера на ранените по-дълго от обикновено. Раненият чувстваше близкия си край. От благодарност за положените за него грижи, той желаше да остави на своя благодетел един знак на своята любов. Единственото, което притежаваше, беше една Библия. С треперещи ръце той подаде семплата, но така ценна книга на младия лекар. Том едва ли беше виждал някога Библия, камо ли пък да беше чел от нея. Умиращият разказа, че беше получил тази книга от една непозната дама. При четенето ѝ Бог му беше отворил очите и му показал колко ужасен грешник е. Същевременно обаче му беше представила и Христос, Спасителят на грешниците, в Чиято кръв всеки вярващ може да бъде очистен. Той беше повярвал и така намерил покой за душата си.

“А сега, господин докторе, – приключи умиращият – моля Ви сърдечно, четете тази книга, четете я с молитва, за да Ви даде и на Вас това голямо щастие, което аз получих. Аз плаках с горещи сълзи, че толкова много, много години съм служил на греха. Вие сте още млад. О, моля, потърсете Господа – днес!” Той спря. Но Том видя, че още не беше свършил. Изглеждаше, че има още нещо на сърцето, чието съобщаване му

беше трудно. Любезно Том го насърчи да му се довери, ако има да каже още нещо.

Тогава умиращият войник с треперещ глас изповяда, че преди приблизително двадесет и три години в изблик на гняв хвърлил в морето сво-

ето синче, едно мило, послушно дете, понеже в измъчващия го глад повторно го молило за хляб. Тази пагубна постъпка оттогава страшно тежи на душата му и също и след обръщането си не можел да преодолее тази болка.

Можем да си представим с какви чувства изслушваше Том тази изповед. Но прикривайки чувствата си, попита къде се е случило това.

“Между Норвич и Ярмоут” – беше отговорът.

“Колко голямо беше детето?”

“На около четири години.”

“А как се казваше момчето?”

Хълцайки, умиращият отговори: “Том.”

Сега лекарят не можеше повече да се сдържа. Поставяйки главата си върху възглавницата на умиращия, той извика:

”Аз съм Том, а Вие – сте мой баща.”

Смаян умиращият погледна коленичилият до него. Измина известно време, докато можа да схване, че синът му, за когото беше така сигурен, че е потънал, го виждаше жив пред себе си, че Бог му подари по такъв чуден начин детето, към което той така тежко беше съгрешил. След това обаче върху изпитото лице се разпростря един неописуем израз. Освобождение от страшния душевен натиск, неизразимо чувство на щастие и една благодарност, която не може да се изрази с думи – всичко беше изразено в това. И когато след това синът разказа още едно и друго за това как беше спасен и как е дошъл до това положение, което сега заема, тогава се издигна

от цялото сърце една благодарствена молитва към Бога, Който беше ръководил всичко така милостиво, така гореща, така затрогваща молитва, че на слушащия син сълзите се стичаха по бузите.

“А сега, мой сине”, каза умиращият, след като малко се съвзе, “моля те така горещо, чети Библията на твоя баща, чети я с молитва, за да намериш и ти в нея това, което единствено може да те направи завинаги щастлив.”

Изтощен старият човек се отпусна. Бледността на смъртта покри лицето му. Но щастливото сияние остана.

“Сега, Господи, отпускаш своя раб с мир”, шептеше той. Още през същата нощ той умря щастлив, и изпълнен с радостно доверие в ръцете на своя син.

Чудното преживяване, дълбоката радост на бащата, неговите думи на любов, преди всичко обаче неговата щастлива, изпълнена с мир кончина направиха дълбоко впечатление на Том. Той веднага започна да чете Библията, в която наистина всичко беше ново за него. И колкото повече четеше, толкова по-голям беше копнежът му да изследва дълбините на тази книга. Бог благослови четенето в сърцето на младия човек. Той съзна, че миналият му живот, макар външно да беше безукорен, беше безполезен и суетен, и че се нуждаеше от една по-добра праведност, отколкото един така наречен добър живот. Така той дойде при Бога като един изгубен грешник и Бог отправи погледа му към Исус, Божия Агнец, Който умря за грешниците. В кръвта на скъпия Божия Агнец и Том намери мир и съзнанието за вечно спасение.

С това започна един съвсем нов живот за младия лекар. След като самият беше се сдобил със скъпоценното съкровище, той не пропускаше занапред никой случай да запознае и други с него. Неговата професия му даваше най-добър случай за това. От тогава той наистина беше един истински лекар, който можеше да даде на болните си лекарства за болестите на тялото и на душата.

Една предадена по-нататък Библия спаси двама души !

Самуел Марсден

(1764 – 1838)

През декември 1814 г. корабът „Активен“ хвърлил котва в Уангароа, близо до Залива на островите, Нова Зеландия. Ще посмее ли мисионерът да слезе на сушата сред хиляди диваци, които го чакат там? На същото това място няколко години по-рано акостирали английският кораб „Бойд“. Тълпи от озлобени туземци във военни канута превзели кораба и от екипажа, състоящ се от 70 човека само 2 жени и едно момче били продадени като роби. Останалите 67 били убити и изядени в ужасни канибалски оргии. Мисионерът знаел за целия този смразяващ инцидент и знаел, че ако стъпи на сушата неговият живот би бил в изключителна опасност. Но той слязъл. Говорил с няколко от вождовете и се смесил с мургавите туземци. Нещо повече, прекарал нощта на брега, спейки на открито сред воини, чиито безбройни копия били забучени в земята.

Кой бил този човек с безстрашно сърце и каква била тайната на неговия нежен дух? Това бил Самуел Марсден, а тайната на неговата огромна смелост може да се намери в изключителния текст Лука 2:10. Марсден казва: „Не съм се страхувал. Пригответе се да слезем на сушата и за първи път в Нова Зеландия да прогласим Благовестието.“ В Лука 2:10 се казва „Но ангелът им рече: Не бойте се, защото, ето, благовестявам ви голяма радост, която ще бъде за всичките люде.“ Както ангелът в този стих Самуел Марсден бил вестителят на могъщо изявление, глашатаят на

Благовестието от несравнима важност, вестносец на добрите вести от Небето към земята.

Той бил веститеил на Благовестието до всички народи

Самуел Марсден бил роден във Фарсли, Йоркшир, Англия на 28 юли 1774 г. в семейство на религиозни родители, които били членове на методистката деноминация. След завършването на прогимназията Самуел се присъединил към чичо си, търговец в Хорсфорт. Но той не бил доволен от бизнеса и открил красотата на изкупващата благодат и запалено посветил живота си в служение на Христос. Искал да занесе на другите благовестието, толкова скъпоценно за самата негова душа.

Записал се като студент в колежа Сейнт Джон в Кеймбридж, където попаднал под влиянието на Чарлс Симеон, помазан проповедник на състрадаващия евангелизъм с мисионерска насоченост. Въпреки, че бил горчиво отхвърлян, пламенното проповядване на Симеон оказало влияние в значителна степен на успешно поколение от студенти и чрез техния живот, изразяващ се в поток от евангелска доктрина и посвещение, те достигнали всички краища на земята. Един от тези студенти, който бил повлиян, бил Хенри Мартин. Пристигайки в Индия той паднал на коленете си в един изоставен храм и извикал: „Сега, Боже мой, нека изгоря за теб!“

Под влиянието на живота и служението на Чарлс Симеон, Самуел Марсден достигнал до задълбочено убеждение, че цялото човечество се нуждае от спасителното евангелие, и че отговорност за това носят всички християни, „които би трябвало да ускорят занасянето на посланието на светлината, до земите, обгърнати в тъмнина и нощ.“ Когато получил предложение да бъде служител в териториите на Нейно Величество в Нов Южен Уелс, той приел, убеден, че назначението ще му помогне да прогласи в далечните райони Благовестието, което в неговия любим текст Лука 2:10 ясно казвало: „...за всичките люде (народи)“.

Той бил вестител на Благовестието на спасението

Марсден бил ръкоположен в началото на 1793 г. и се насочил към Хъл. На 21 април същата година той се оженил за Елизабет Тристан, която се доказала като изключително посветена съпруга и спътник, способна да споделя неговите стремежи и да вдъхновява неговите най-възвишени усилия.

Корабът на Марсден отплувал на 30 септември 1793 г. Неговият дневник открива, че духът му е бил депресиран, като сравнявал топлото приятелско отношение сред християните в Кеймбридж с безверието на осъдени и затворници, пътуващи към Австралия. Той писал: „Преди

Марсен бил благовестител на Евангелието, което превързва сърцесъкрусените

Докато Марсен мразел и отричал греха, сърцето му било пълно със симпатия към горките осъдени, особено към жените и децата. По различен начин той търсел възможности да им помага и да им свидетелства за утехата, която идва от божественото сърце. Казано е за Марсен:

“Той щедро се застъпваше за бедните страдалци в тяхната нищета, отваряше училища за техните деца и често посрещаше нуждите им.”

Марсен особено скърбял за ужасното състояние на жените заточенички, които били потопени в безподобни неморалности, водени от стандартите в колонията, в която живеели. Марсен им помагал, като им строил домове и така тези жени не били излагани отново и отново на съблазните на греха и имали възможност да се обучават в християнската вяра. Стотици от тези отхвърлени жени познали божествената утеха чрез човешкото действие, простряно към тях чрез Самуел Марсен. Въпреки, че бил злостно одумван от определени чиновници и неговите мотиви поставяни под съмнение, той продължавал с действията си, които впоследствие му донесли подкрепата на правителството в Англия и сърдечното одобрение на такива изяви християнски филантропи като Уилям Уилбърфорс, Елизабет Фрай и лорд Чембър. С помощта на тези приятели той бил способен, връщайки се в Англия през 1807 г., да изисква от правителството още трима Божии служители, трима учители и четири механика. Той бил представен на крал Джордж III, който му дал пет овце от кралското стадо, които да закара в Нов Южен Уелс. По този и по други начини, Марсен бил пионер в развитието на Австралия.

Неговата вътрешна настройка обаче била винаги духовна и работата, с която най-много заслужава да бъде запомнен, не засяга директно колонията, в която той толкова усърдно работел. Марсен казва: “Аз вярвам, че Бог има благодатни намерения към Нов Южен Уелс и че Неговото евангелие трябва да се вкорени тук и да се разпръсне сред езическите на-

се срещам с Божии хора и заедно се молахме и Го хвалехме, а сега не чувам нищо друго, но само проклетия и богохулства.” Изгарял да достигне екипажа и затворниците, като им представи Божия Агнец, затова попитал капитана дали може да отслужва богослужения на кораба. Първоначално му било отказано, но след молитви и дълготърпение, той спечелил и от там нататък Марсен често ръководел богослуженията по време на дългото пътуване. Ревността му за спасени души е описана в неговия дневник.

“На 12 декември 1793 г. чета за успехите на Дейвид Брейнард сред индианците на Северна Америка. Как Господ е почел и благословил неговия труд за обръщането на езичниците. Същата сила може да промени тези закоравели безбожни грешници, на които искам да дам думите на вечния живот.”

Когато някой отива мисионер, той прави много важен експеримент. Той буквално слага вярата си в огъня, за да види дали е злато или плява, защото ако не види души да се спасяват, животи да се променят и социални злини да се изкореняват, може да се запита за адекватността на неговото евангелие и валидността на неговия Христос. Хората, на които Самуел Марсен е служел, са били облагодетелствани, че той е носел истинското евангелие, имал е убеждение в неговата сила и че винаги си напомнял за чудния успех на Брейнард сред идолопоклонническите и духовно слепи северноамерикански индианци.

През март 1794 г. той и съпругата му се установили в Парамата,

близо до Порт Джаксън, Нов Южен Уелс. Там започнали работата. Населението се състояло почти изцяло от криминални, изгонени от Англия. Моралът бил буквално извратен, клетвите нецензурни, казвани почти на всяка дума. Марсен казва: “Обиколени съм от зли човеци, крадци, прелюбодейци и богохулници.” Той не се смаял от изобилието на греха, който го обграждал. Бил убеден, че посланието, което е привилегирован да предаде, се отнася до най-буйните и до най-отчаяните грешници и той прокламирал с увереност благовестията, казано от Исус в синагогата в Назарет, отнасящо се до “освобождение на пленниците”. Марсен описва първата неделя в колонията така:

“Проповядвах за освобождаването от греха и като се връщах обратно у дома, един млад мъж ме последва в гората и ми каза колко бил загрижен за спасението на душата си. Надявам се Господ да спаси много души на това място.”

Марсен обикновено ставал към 5 часа сутринта и използвал ранните сутрешни часове за молитва и изучаване на Словото. В неделите първо проповядвал в Сидней, след това ходел 24 километра да Парамата, за да проповядва отново. Проповядването му било простичко, пламенно и точно в целта. За да събуди вниманието към благовестията, което освобождава от грях той полагал много стабилна основа, като обяснявал човешката греховна природа и трагичните резултати от греха. Това довело някои до обръщение, докато други отхвърляли посланието му и горчиво му се подигравали.

ции за прослава на Неговата благодат.” Той мислел специално за Нова Зеландия и Дружествените острови, в които все още нито един лъч от евангелието не бил проникнал.

Той бил вестител на Благовестито на мира

Нова Зеландия е име дадено на група от два големи и няколко по-малки острова, разположени точно от другата страна на земното кълбо спрямо Англия. Цялата дължина на двата острова надхвърля 1600 км, а в широчина са приблизително 200 км. Площта е почти същата, както тази на Великобритания и Ирландия. През 1642 г. холандският мореплавател Тасман, акостирал край Нова Зеландия. Няколко от неговите моряци стъпили на сушата, където били убити от диваците. През 1769 г. капитан Кук осъществил първото от седемте си посещения в Нова Зеландия и, разбира се, събрал много информация относно страната и подарил не малко семена, различни зеленчуци и животни на новозеландците. През 1772 г. Марион де Фресне акостирал двата си кораба близо до Залива на островите. Капитанът и екипажа му били пленени, убити и изядени от местните. През 1809 г. 67 членове от екипажа на “Бойд” били убити и изядени в Уангароа. През 1816 г. фрегата “Агнес” с 14 мъже на борда заседнала в Залива на бедността и целия екипаж с изключение на един били изядени. Китоловен кораб бил изхвърлен на брега при Уанганул през 1820 г. и освен двама човека всички останали били изпечени и консумирани. Д-р Томпсън казва:

“Трудно е да се схване ужаса, в който новозеландците са били пленници през тези ранни дни. Мореплаватели болни от скорбут при гледката на такава страна, изобилваща със зеленчуци (нещо толкова важно при

борбата с тази страшна болест), предпочитали да останат без зъби, отколкото да имат контакт с канибалите. Както сърната се ужасява от тигъра, така и всички хора се ужасяват от човекоядците.”

Аборигените от Нова Зеландия били маори. Приличали на всички полинезийци и имали твърди вярвания в силата на магията, чародейството, заклинанията и злото око. Живеели под жесток закон, наречен табу, което означава, че нещо отделено настрана е свещено и затова не може да бъде докосвано. Всяко бедствие било свързано с това, че табу е нарушено и изисква наказание. Когато човек умира, било поради гнева на Уиро, чиито табу било нарушено. Тогава цялото семейство на мъртвеца било лишавано от всичко, което притежава. Ако някое кану е било прекатурено, смятали, че Таухириматеа бил разгневен и се прилагало същото нака-

зание. Ако били победени във война, то било поради Ту, бога на войната, който бил разярен от нарушаване на някое табу, свързано с него. Мъртвите тела били табу. Тези личности, чието специално занимание било погребения, не могли да държат храна в ръка за определен период от време, така че трябвало да я поемат от пръчки забити в земята.

Животът в Нова Зеландия се е считал за нищо. Маорите влизали във война и при най-малката провокация, били хладнокръвни и жестоки, често предприемали отмъщение към напълно невинни хора. Биха убили, изпекли и изiali мъже, жени и деца. Болните, немошните и възрастните безсърдечно били изоставяни да загинат. Целомъдрието било рядко, ако изобщо се познавало такова. Разговорите били скверни. Хората предадени на магьосничество, убийства, канибализъм и неописуеми мерзости.

Маорите се различавали от другите полинезийци по това, че не само ядели враговете си, убили в битка, но специално захранвали роби, за техните пирове. Робиня би получила заповед от господаря си да събере дърва, да запали огън и загрее пещта и изведнъж да получи удар в главата, да бъде сготвена и изядена.

Такива били маорите – немислимо деградирали и в същото време високо интелигентни. В дадени обстоятелства някои от най-качествените мъже пропътували хиляди километри, за да посетят Нов Южен Уелс (Австралия). Марсден станал приятел с тях, представял ги в дома си и взел свято решение да търси спасението на тази раса, за която Христос умрял.

Една от дъщерите на Марсден пише:

“Баща ми имаше понякога до 30 новозеландци стоящи в дома му. При един случай младеж, племенник на вождя, умря и чичо му веднага направи приготовления да пожертва роб, за да помогне на духа му да отиде в другия свят. Баща ми не беше вкъщи в момента и нашето семейство можеше да запази живота на този роб като го скри в една от стаите. Когато баща ми се върна, той говори с вождя, който се съгласи да запази живота на роба. Бивайки в Англия през 1807 и 1808 г. за първата си и последна отпуска Марсден мотивирал много хора за евангелизирането на Нова Зеландия. Църковното Мисионерско общество и методистите били убедени от него да съставят планове, които по-късно се превърнали в изпратени мисионери. Тъй като в англиканската църква нямало готов ръкоположен доброволец, честта се паднала на трима благочестиви миряни – Уилям Хол, Джон Кинг и Томас Кендал – да се присъединят към Марсден за прокламирането на евангелието в Нова Зеландия – евангелие на мир на земята, поради мира в човешкото сърце, мир между хората, възможен поради кръвта на Неговия кръст.

Марсден отначало смятал, че диваците първо трябва да бъдат цивилизовани, преди да приемат евангелието. По-късно променил мисленето си и казал: “Цивилизацията не е необходима преди християнството. Ще откриете, че цивилизоването следва християнството по-лесно отколкото

християнството следва цивилизоването.” Църковното Мисионерско общество специално инструктирало мисионерите си:

“Не бъркайте цивилизацията с обръщението. Докато се радвате като им правите различни добрини, смятайте, че не сте свършили нищо, докато не видите тези безбожници и грешници съживени заедно с Христос.” Връщайки се от Англия, Марсден се запознал с болен, измършавял новозеландец, наречен Руатара. Той бил жестоко измъчван от английски моряци, които с фалшиви обещания го прилгали да отплава с тях в Англия и като почти го източили до смърт от работа, решили да го върнат обратно на неговия остров. Марсден се грижел за него и здравето му скоро се възстановило. Той подслонил Руатара в дома си за шест месеца и го учил на християнската вяра, след това го изпратил в Нова Зеландия, като го убедил, че колкото е възможно по-скоро ще го последва.

Когато се върнал в Парамата от отпуска си в Англия, Марсден разбрал за клането на екипажа от кораба “Бойд” в пристанището на Уангароа. Не можел да намери достатъчно смел капитан, който да го заведе до мястото, затова със собствени средства купил кораба “Активен”, първия от мисионерските кораби като “Джон Уилямс” и “Утринна звезда”, които пренесли такова прославно служение за Христовото царство.

На 19 ноември 1814 г. Марсден отпътувал от Австралия с разнороден екипаж от християни и диваци, заедно с няколко коня, говеда, овце и домашни птици и на 19 декември акостирал в Залива на островите, близо до мястото на скорошния ужас и кръвопролитие. Руатара бил там да го посрещне. Знаейки за кръвожадността на хората си, Руатара се опитал всячески да склони Марсден да не слиза на брега, но мисионерът настоял да слезе на сушата, казвайки: “Сега е времето да стане известно благовестието в тези тъмни райони на грях и духовно пленничество.” Във всичките анали на смели деяния има ли нещо по-смело от това?

При стъпването си на брега се случило нещо съдбоносно. На хълма отсреща имало тъппа от голи воини, въоръжени с копия и тояги. След из-

вестна пауза диваците наближили, размахвайки червена рогозка и викайки “Харомай” (ела насам). После се приближили още повече. Някои от тях имали гердани от човешки зъби, докато други били украсени с парите, ограбени от чужденците, които убили на същия този плаж. Размахвайки копията си, те крещели и викали в дивашка ярост. Всяко лице било с ужасно изражение. Това бил техният войнствен танц. Вождовете им обаче обявили, че по този начин посрещат някой, който смята за приятел и чудотворец. Това се случило поради факта, че те никога преди не били виждали кон и когато Марсден свалил кон от кораба, оседлан и обзавен, учудването на диваците нямало граници.

Същата нощ безстрашния мисионер спал на земята между войните маори. “Не спях много.” – пише в дневника си. Както лежал буден през нощта, видял на небето над него едно от най-ярките съзвездия – Южния кръст. После изгряло друго съзвездие – Южната корона – тази брилянтна диадема от светлина, която го убедила в славното усилие на неговата работа. Той се развеселил като си спомнил, че:

Търпеливата вяра има сигурна награда

и тези, които издържат до край кръста,

ще носят корона.

Рождество се паднало в неделя. Руатара издигнал груб амвон и призовал множествата за християнско богослужение, първото такова в Нова Зеландия. Свещената тишина била нарушена, когато мисионерите запели християнски химн. Тогава Марсден застанал на амвона да проповядва и какъв бил текстът в този исторически момент? Същият, който ангелското множество прогласило преди хиляди години: “Не бойте се, защото, ето, благовестявам ви голяма радост, която ще бъде на всичките народи.”

След като оставил трима мисионери на островите, Марсден се завърнал в Нов Южен Уелс, но сърцето му все още било в Нова Зеландия. “Активен” често пътувал до Нова Зеландия, за да закара нови работници и да се върне в Парамата с интелигентни млади маори, които да бъдат обучени

и изпратени обратно до своите хора. Марсден имал 7 мисионерски пътувания до Нова Зеландия и във връзка с това имал дълги обиколки на островите. Едно от тези пътуване траело почти една година. Често заставал между войнстващи и враждуващи племена, за да ги помири, но най-възвишеното му деяние е, че бил причина за помиряването на грешните хора с милостивия Спасител.

Той бил благовестител на Евангелието на радостта

За години мисионерите нямали обръщеници, които да внесат радост в тяхната трудна работа. Били изложени на големи опасности от конфликтите, които се разразявали около тях, и не веднъж трябвало да бягат за живота си. Разбира се, спасяващата истина започнала да пуска корени в дивашките сърца и бившите канибали станали пламенни християни. Молитвени домове се издигнали на много места и голямата радост, прочетена от Марсден в Лука 2:10, станала тяхна сладка награда.

Последното седмо пътуване на Марсден до Нова Зеландия било запомнящо се. Въпреки, че бил на 72 години, той настоял да посети неговите възлюбени маори още веднъж. Където и да отивал бил поздравяван от християните със сълзи от радост,

докато езичниците изразявали своята веселба, като палели огън и танцували войнствения танц. Един възрастен вожд дълго време го съзерцавал. Когато някой му направил забележка, вождът отговорил: “Остави ме на мира. Нека за последен път да погледна тези благословени устни, които Бог ни изпрати и които ни казаха благословеното евангелие на спасението.” Хиляди дошли да го поздравят и той, както винаги, използвал случая да проповядва евангелието на чудното изкупление. Когато станало време да се връща на кораба, маорите го вдигнали на рамене и го носили повече от 9 километра. Когато за последно обърнал поглед към бреговете на Нова Зеландия и видял чудесните промени, причинени от евангелието, уважаемият патриарх възкликнал: “Какво Бог грижливо изработи!”

Върнал се в Парамата и пет месеца по-късно на 12 май 1838 г. заспал, за да бъде един деин завинаги с Господа. Както лежал умирайки, някой му казал за надеждата, която е в Христос. В отговор той промълвил: “Скъпоценно! Скъпоценно! Скъпоценно!”

Три години по-късно епископ Август Селвин пристигнал в Нова Зеландия, за да поеме работата там,

написал: “Виждаме цяла нация от езичници обънати към вярата. Хиляди по хиляди, млади и стари са с нови сърца и ежедневно принасят утрешни и вечерни молитви, оценят Божието Слово над всичко друго и всички, повече или по-малко, принасят плодове поради влиянието на Святия Дух. Каква удивителна демонстрация на силата на евангелието!”

На 1 март 1907 г. губернаторът на Нова Зеландия открил удивителен кръст, за да почете паметта на Самуел Марсден. Този тип почитание било подбудено от издигането на паметника “Кръста на молитвената книга” близо до Златния мост в Сан Франциско, отбелязвайки мястото, на което капелана на сър Франсис Дрейк провел първата протестантска служба на тихоокеанския бряг на Америка. Кръстът на Марсден в Нова Зеландия бил с келтски дизайн и там било написано следното:

“НА ТОВА МЯСТО НА РОЖДЕСТВО ХРИСТОВО 1814 БЕ ПРОВЕДЕНА ПЪРВАТА ХРИСТИАНСКА СЛУЖБА ОТ ПРЕПОДОБНИЯ САМУЕЛ МАРСДЕН”

Неговият любим текст бил ангелското прогласяване от Лука 2:10 “Ето благовестявам ви голяма радост, която ще бъде на всичките народи.” □

Благодарност

Благодаря Ти, благи Боже,
че с мен си нощем и деня,
че зло да ме срази не може,
щом в мен е Твоята светлина.

Благодаря, че ме даряваш
със скъпи гости в моя кът,
че нивга сам не ме оставяш
по трудния житейски път.

Благодаря, че с теб съм силен -
за служба - винаги готов
и хлябът ми е изобилен -
жив знак на Твоята любов.

И за скръбта благодаря Ти!
От Теб утеха черпя аз!
Мира ми скръб не ще разклати,
че Ти си с мен и в скръбен час!

Благодаря за Твоят Слово -
на младост факела свещен.
То сила вдъхва ми отново,
кога съм духом изтощен.

Благодаря за туй спасение,
що в моята душа изгря,
та мога в щастие и в крушение
еднакво да благодаря!

Внимание Битова химия!

Всички домакини с облекчение въздъхнаха, когато на пазара се появиха ефективни средства за миене на съдове, прахове и кремове за почистване на силно замърсени кухненски повърхности, стерилизатори за тоалетни чинии. Че тези средства успешно се справят с поставената задача, това е безспорно. Но действието на битовата химия може да се сравни с действието на антибиотиците. Преди употребата на силно действащи препарати необходимо е да се прочете инструкцията, да се обърне внимание на противопоказанията и страничните действия. За приемането на лекарства, особено на антибиотици, трябва да има уважителна причина – никой няма да гълта с шепи “тежка артилерия” при банална хрема. Но понякога именно така стоят нещата при използване на битовата химия, когато с активни средства се търкат петна, които може лесно да се измият и с вода. Помислете за това, че битовата химия – това е нож с две остриета, с еднаква сила, режещ както замърсеното, така и нашето здраве. Поради това трябва да се отнасяме с битовата химия с такава осторожност и внимание, както и към приемането на лекарства. И така за всекидневните нужди трябва да избираме битова химия безопасна за нас, за семейството ни и за околната среда.

Трябва да помним: убивайки многобройните микроби, ние стимулираме появяването на нови, по-устойчиви към съвременните почистващи средства. Да и нужна ли ни е във всекидневния ни живот неестествена, като в операционна зала, чистота? Трябва да помним, че съществуват микроорганизми патогенни (вредни), условно патогенни и непатогенни (те са нужни на природата и на нашия организъм).

Близко 70 хиляди са синтетичните химикали в живота на съвременния човек. В кръвта ни могат да бъдат открити повече от 400 химикала. Всичко това е неизбежно, при положение, че производството на химия се е увеличило 500 пъти за последните 60 години. Химията е навсякъде – това, че в “лимоненото” веро няма лимони, едва ли ще изненада някого.

Когато директорката на програмата за токсини на WWF Елизабет Грийн изследва кръвта си, най-много я

стряска присъствието на ДДТ, защото този препарат е отдавна забранен в Англия. Повечето химикали са трудно разтворими и по тази причина продължават да съществуват в природата дълго след употребата им. Голяма част от токсините приемаме чрез битовата химия, която “почиства” не само мръсните плочки, но и вътрешностите ни. Малко хора знаят, че от 17 000 петрохимикала, които се използват в продукти за почистване, едва 30% са изследвани за влияние върху човешкото здраве, да не говорим за ефекта върху многострадалната околна среда. Едва тази година в Европейския съюз ще влезе в сила правилник за регистрация и оценка на химикали (Reach) и всички широко използвани химикали ще бъдат изследвани за сигурност.

Но някои химикали са доказано опасни и няма нужда да чакаме ЕС да се произнесе за вредата им. Триклозанът например се използва заради антибактериалните му свойства в много почистващи продукти (както и в дезодоранти, козметика, антимикробни кремове и паста за зъби). Химическата му формула и молекулярна структура го нареждат сред най-токсичните химикали в света. Смята се, че причинява ракови заболявания. Следи от триклозан са намерени в майчино мляко.

Не по-малко опасни са хлорните продукти, белината, нафталинът, фосфатите в праха за пране, препаратите за почистване на килими на основата на перхлоретилен, препаратите за почистване на мебели, които съдържат нитробензен и прахчетата за отпушване на канали, които разчитат на силно токсични хидроксиди и хидрохлорни киселини. Освен, че увреждат здравето, тези токсини замърсяват неистово природата и правят мисълта за морето това лято леко отблъскваща. Защото химикалите, в които

се давим, не изтичат в никакъв без-
дънен канал, а се връщат при нас със
силата на бумеранг.

Понякога изпадаме в крайности;
когато малкото дете едва-едва започва
да пълзи, ние започваме да обработ-
ваме всичко щателно с битови по-
чистващи средства и напълваме (“за-
меняме”) всичко с химическа отрова.
Алергически реакции, чести просту-
ди, астма, хиперактивност, постоянни
депресии, неспособност за обучение
– ето непълен списък на това, което
идва в нашия дом заедно с геловете,
полирите и дезинфекторите!

Sevent Generation и Ecover са
най-големите производители на “зе-
лената” битова химия – “химия” без
химията. В България тези продукти
все още не се предлагат. Какво може
да се направи?

Максимално да се откажем от би-
товата химия и да си спомним за ми-
налите времена, когато я използвахме
минимално, а още по-добре, когато
минавахме без нея. Първо, престане-
те да използвате лекомислено домаш-
ната химия! Не насипвайте перилен
прах на принципа “повече, за да
се изпере”. Постарайте се да
купувате по-качествени прахове
и съблюдавайте дозировката,
указана на опаковката,
по възможност из-
ползвайте по-
ловин доза от
средството.
Второ, щателно
изплаквайте! По-
ставете копчето
на допълнително
изплакване, из-
плаквайте чиниите до
10 пъти с течаща вода; при
това не икономисвайте водата, а па-
зете здравето си, което ви е подарил
Господ! Трето, защитете се! Ръкави-
ците са обезателно необходими, даже
ако планирате да измиете само един
тиган! Сложете маска (продават се в
магазините за строителни материа-
ли), когато се каните да чистите баня-
та или мивката и даже когато просто
обработвате с пулверизатор огледал-
ни повърхности. Четвърто, грижете
се за близките си. През време на по-
чистване на санитарния възел за ня-
колко часа отворете вратата на банята
и тоалетната, за да могат остатъците
от праха и от влажно отравения въз-

дух да се изветрят. А ако планирате
по-сериозно почистване, отпратете
децата на продължителна разходка.

Средства за миене на съдове

По степен на опасност средствата
за миене на съдове смело може да се
поставят на първо място. Разбира се,
всяко от тях е далеч по-безопасно от
болшинството други, употребявани
в домакинството вещества. Но нали
приемаме тези средства в твърде голе-
ми дози всекидневно и многократно!

Това, че миенето на съдове
суши кожата на ръцете (така, както
разтваря мазните замърсявания по
чинииите) далеч не е главният про-
блем. А прибавянето на глицерин за
омекотяване на кожата съвсем не е
безобиден способ. Самият глицерин
е безопасен и действително омек-
чава кожата, но при това той про-
никва достатъчно дълбоко в нейната
структура и “води” със себе си други

компоненти от средствата за миене
на съдове – съвсем не безобидни.
Но главният проблем е оставането на
миещите средства по съдовете. За да
бъдем минимално уверени в това, че
чинията е действително чиста, нужно
е 5-10 пъти да се изплакне щателно
под течаща вода. При което не се
касае за гъбата за съдове, по която
изплакната-неизплакната, все едно,
миещото вещество остава (значи и се
яде) в големи количества. Това че из-
яжданите от “чистите” чинии миещи
средства провокират гастрит, вече се
счита за доказано и се признава от

болшинството лекари. Тези вещества
действат убийствено на черния дроб
– главния детоксичиращ орган (нашия
филтър). По този начин средствата за
миене на съдове са врагове на здраве-
то номер едно, поради незнанието и
небрежното отнасяне с тях от страна
на домакинята.

Измамната свежест

Ако за целесъобразността на при-
лагането на почистващите средства
на битовата химия още може да се по-
спори, то при случая с освежителите
на въздуха няма никакви съмнения.
От тяхното приложение вече точно
може и е нужно да се откажете, при
това съвършено нищо не губите.

Първо, всички подобни аерозоли
са разработени по такъв начин, че
да остават във въздуха максимално
дълго. В резултат техният контакт със
слизестата ципа на дихателните пъти-
ща също е достатъчно продължите-
лен. Хора с бронхиална астма и други
заболявания с алергичен характер
веднага реагират на тези вещества.

Но ако вашето здраве позволява
без видим дискомфорт да диша-
те освежители на въздуха, това
не означава, че те не ви тровят.

Просто резултатите от такова
отравяне ще се появят по-
късно и “непонятно
откъде”. Главното
– особена потреб-
ност от употребата
на освежители на
въздуха няма. Ами
че причината за ми-
ризмата не е в “моле-
кулите на неприятния
мирис”, които уж се
отстраняват с аерозолите, а в
наличието на източници, които отде-
лят тези молекули във въздуха.

За да няма неприятни миризми,
не е нужно чак толкова:

- Редовно да се извършва по-
чистване;
- Постоянно да се проветрява
жилището;
- Плътено да се затваря вратата
на тоалетната;
- Да се поправи вентилацията в
санитарния възел.

Продължава на стр. 28

Лекуване чрез активност

Чародейното средство, наречено движение

Телесната активност все повече се оказва като ефикасна терапия – за първи път я има сега в медицинско свидетелство. Йорг Блех описва в своята книга “Движението – силата, която побеждава болести и удължава живота”, как лекия спорт действа срещу много страдания.

Хипократ преди повече от 2000 години, считаше, че чрез въздържание и покой се лекуват много болести. Но все повече тезата на лекаря от гръцката античност се поставя под въпрос. Във Виена например за пациентите вече няма щадене, но веднага им се предписва движение. 30 лекари в градските квартали №10 и 15 започват сега с това, че на хора, които страдат от високо кръвно налягане или започващ диабет да им предписва като лекарство телесно укрепване. Разноските за дадения курс с движение се заплащат от Виенската областна каса.

Лекарите все по-ясно съзнават колко голямо е въздействието на движението върху здравето.

В Хамбург са в ход приготовленията в тамошната университетска клиника, в началото на годината да се открие за първи път практика за двигателна медицина за хора със сърдечни страдания, смущения на обмяната на веществата или неврологични заболявания – една премиера. “Искаме да лекуваме широкото население с медикамента движение” – казва участващият лекар Марк Циглер.

Инициативите в Австрия и Германия – първи в света от този род – стоят за една принципна промяна в мисленето в медицината. Различно от приетото досега, телесната активност в никой случай не е само за

профилактика (предпазване). Нещо повече, тя помага на хората тъкмо тогава, когато от дълго са болни, да отблъснат и победят страданията си. Лекия спорт може да тласне лечебни процеси в тялото, истински да преобърне протичането на болестта и да действа като балсам на психиката.

Изследователите на мозъка ревизират стари догми

При това повечето време в учебниците по неврология се четеше, че мускулната работа в никой случай не може да повлияе на мозъка. Един мистериозен “автоматичен център” чрез кръвоснабдяване и обмяна на веществата винаги държи константен (неизменен) органа на мисленето, независимо дали принадлежащото тяло се катери по стръмна стена или дреме под сянката на плодно дърво. На това отгоре беше валидна догмата, че мозъкът на възрастния човек не може да се подмладява, тъй като след раждането вече не израстват нови нервни клетки; застой и стареене била тяхната съдба.

Сега изследователите на мозъка ревизират тази преценка: И тялото е, което изгражда духа. Който тренира мускулите си, подхранва сивите си клетки със свежи хранителни вещества и такива, които спомагат за растежа. Чрез това възникват нови нервни клетки. Тези нови клетки са лесно възбудими и особено възприемчиви. Те впрочем умират отново след няколко седмици, ако не се използват. “Телесната активност е необходима за образуването на нервни клетки” – обяснява Йозеф Бишовбергер от Института по психология към университета във Фрайбург. “Умствената

активност е важна за преживяването на тези клетки.” Защото чрез това натоварване невроните се свързват трайно в мисловния орган и явно повишават неговите възможности да заучава нещо ново.

Окуражителните познания станали известни, тъй като лекари все повече се насочват към това да отчитат чрез изследване влиянието на телесното движение и да оценяват неговата полза. Честият резултат е: умереното трениране се счита като самостоятелно лечебно средство, което може да се дозира като медикамент. Една повратна точка в медицината е достигната, констатира медиците от университета в Копенхаген: Знанието за благословието на движението “сега е така обширно, че то трябва да се прилага.”

Смяна на парадигмата: от щадене към активност

Смяната на парадигмата от щадене към активност засяга тъкмо големите болести по народа: остеопороза, депресия, ревматично износване на ставите, хронични болки в гърба и до известна степен диабет (диабет - тип 2) – всичките те чрез движение се изтласкват и понякога дори побеждават. На неспокойните деца в училище се предписва телесно укрепване, вместо, както досега, в междучасието вместо закуска да им се дават психохапчета. Средствата за потентност може спокойно да се заместят с умерено движение.

Едно дългогодишно изследване на повече от 1000 тествани лица показва: Единственото поведение, което помага на импотентни мъже, е редовната телесна активност. Ясно е установен също и добрия ефект върху сърцето. Който повишава калорийния си разход, той понижава вероятността от склерозизиране на болните кръвоносни съдове на сърцето. Кардиологът Райнер Хамбрехт от центъра за сърдечни болести в Бремен изследва феномена на ниво клетки: “Пациенти със стабилна коронарна болест – обяснява той – могат да повишат шанса си за живот, ако започнат да спортуват.”

Започнатата промяна в съзнание-то беше прочетена и в програмата на 40-я германски конгрес на спортните лекари в Кьолн. Дискутираха 800 докладчици, между тях водещи представители в тяхната специалност, върху теми, като трениране при сърдечна недостатъчност, спорта в туморната терапия и спорт по рецепта.

Никой не повдигна лекомисленото твърдение, че може във всеки случай да се избегне болестта. Протичането на болестта може да се повлияе не само от поведението и гените, но и от проста случайност.

Същевременно обаче е напълно неоспоримо, че шансът за много здрави десетилетия систематично се увеличава чрез един активен живот. Много епидемиологични изследвания посочват винаги един фактор: всекидневната телесна активност е свързана с един намаляващ риск за сърдечни болести и такива на кръвообращението, удар, изчезване на паметта, депресия, диабет – тип 2, затлъстяване – и тя продължава живота. Рискът за рак на гърдата и на червата също намалява.

Неотдавна канадски лекари съобщиха, че движението е още по-силно и по-ефикасно от досега приетото. Актуални изследвания показваха “дори още по-голямо намаляване на риска за общата смъртност, както и смъртността от сърдечни болести и такива на кръвоносните съдове. Да бъдем във форма или активни например беше свързано с намаляване на риска с повече от 50%.”

Формулата се отнася не само за спорта, при който се касае за високи постижения, за печелене и губене. Много повече тя е валидна за всяко движение, което извършваме чрез работата на нашите мускули. Към това спада умерената дейност, като туризъм и дейностите на всекидневието, като изкачване на стълби, ходене, каране колело, плевене или чистене на дома. Тъкмо този вид здравословен спорт поддържа млади и удължава живота. Който всеки ден ходи пеша 1.6 км по-малко от веселия съсед, той, статистически поглед-

нато, ще умре седем години по-рано.

Докато една част от лекарското съсловие счита сега една ера на “безпощадната медицина” за забранена, някои медици посрещат движението още скептично, като лекарката Анета Бекер, която приема с недоумение знанието. Междувременно има все пак “най-голяма очевидност за ефективността от движението при предпазване и лекуване на хронически болести съответно за неефикасността или дори негативните последици от покой в леглото” – казва лекарката по Обща медицина от университета в Малбург. “Въпреки това много лекари още съветват пациентите си многократно към въздържане от залягане на легло, което – както при лекуване на хронично болни – може да влоши прогнозата на пациентите.”

(Много медици трудно свикват с новите познания.)

Пациенти в болниците твърде често много лежат в леглото и “така страдат поради причинени от бездействие (причинено от лекари) щети или вреди” – казва медицинският професор и президент на спортните лекари Херберт Льолген сега по повод конгреса на спортните лекари в Кьолн. Едва ли изглежда по-добре при домашния лекар, продължава

Льолген: “Също и в установена област твърде често се предписва покой и шадене, където движението и активността биха били необходими.”

Много лекари, които днес имат голяма практика или ръководят болници, са назубрили учебниците от тяхно време, в които на пациент с инфаркт на сърцето се предписваха още от четири до шест седмици абсолютна почивка на легло. За да понасят търпеливо болните хора, някои от тях бяха връзвани за ръцете и краката. Някои медици застъпваха мнението, че нашето сърце разполага само с ограничен брой удари, според мотото: Изразходвай тези удари като натоварваш сърцето си с движение и ще съкратиш дължината на живота си.

Историкът от САЩ Томас Куун излага защо новите познания в науката винаги така трудно, изместват старите представи. Фундаментални новооткрития накрая се потискат, тъй като погребват досегашната дейност на изследователите и я развенчават като погрешна или глупава. Докато едни учени възприемат новата догма, повечето се придържат упорито към традиционното схващане.

Първата генерация с твърде малка вместо с твърде голяма активност

Относимо към тренинга и движението този преходен момент не е преминат още, заявява хамбургският лекар Рюдигер Рееп: “Смяната на парадигмата тече, но все пак не може да се реализира за този кратък период от време.” И има белези за това, че преломът може да трае още. Едно медицинско изследване трае много години, но само малко часове са отделени за изучаването на това как редовната активност, гимнастика и болестта са взаимно зависими.

Но не само за професионалните медици остава скрита лечебната сила на движението. И ние медицинските лаици, които познаваме нейното благословение. Още от детските години на нашите дядовци и баби в индустриалните държави беше така, че повечето хора никога не можеха да изчерпят жизнения си потенциал, тъй като телесната работа в домакинството и фабриката беше така тежка.

Техните правнуци сега образуват в индустриалните страни общества, които навсякъде се характеризират като седящи. Техните членове принадлежат към първата човешка генерация, която се противопоставя на едно предизвикателство: Човек може и рано да остареє и да умре преди време, ако се движи твърде малко. □

Продължение от стр. 25

Обикновено тези мерки са повече от успешни. А ако искате аромати, използвайте натурални етерични масла, които не е нужно често да се сменят през деня. Ако няма нищо под ръка, акуратно сложете късче лимонена кора.

Употребата на освежители няма нищо общо с хигиената. Хигиената – това е поддържане на чистота. В чистия дом освежители не са нужни! А ако вземем под съображение, че самите освежители замърсяват въздуха, то следва извода: с тяхна помощ вие не поддържате хигиена в дома, а само я нарушавате и затова ще заплатите с пари.

Няколко съвета

Използвайте пелин и прясна мента за почистване на тенджери и миене на съдове. Направете много силна отвара и ще се справите с най-силните замърсявания. Прах от синап (хардал)

използвайте за почистване на вани и мивки. Той е ситен, затова няма да повреди наистина ненужно емайла, но лесно ще се справи с мазнините.

Содата е най-добрият почистващ препарат, повече от всяка химия в бутилка. Смесена с гореща вода и оцет тя дори отпушва канали. Сок от лимон или оцет притежава леки бактерицидни действия, може да разтваря налеп от колен камък и отлагания от минерални вещества, без да оставя тънък филм (слой) както химическите вещества. Наред с това лимоненият сок освежава въздуха в банята. За общо почистване използвайте воден разтвор на оцет в пропорция 1:2. Особено замърсените места можете да обработите с чист оцет (не забравяйте обезателно да сложите гумени ръкавици). Дрехите си пера с прах за пране от зехтин, който не пропускам да си купя при всяко ходене отвъд Кулата, но знам, че и настърган сапун, сода и малко

лавандулово масло вършат същата работа. Пазете здравето си!

Seventh Generation и Ecover са най-големите производители на “зелена” битова химия – “химия” без химията. В България тези продукти все още не се предлагат, но това не ме прави безпомощна в лицето на токсичния враг. От опит знам, че содата е най-добрият почистващ препарат, повече от всяка химия в бутилка. Смесена с гореща вода и оцет тя дори отпушва канали. Лимонът (истинският!) е друг любим “препарат” – почиства фаянс по-добре от всеки препарат с непроизносимо име. Дрехите си пера с прах за пране от зехтин, който не пропускам да си купя при всяко ходене отвъд Кулата, но знам, че и настърган сапун, сода и малко лавандулово масло вършат същата работа. Интернет е пълен с информация за тези и много други алтернативни комбинации за чист дом, който ухае на истински лимони. □

Сънят на моралиста

Най-после в старините му Божията благодат го склониха към по-добро разсъждение. И всъщност това е значението, което самият той даде за начина на своята промяна.

Една нощ, връщайки се в обичайния си час и с обикновеното си здраве, има следния сън:

Сънува, че е умрял и изцяло със собствената си личност се намира, както изглежда, в просторен апартамент, но от който има един изход през една голяма врата. Над нея върху стената с големи букви той ясно прочете следното: "Ще минеш от тази стая директно в небето, когато можеш да покажеш, че си платил всичките си дългове." О, каза той – тогава ще отида веднага в небето, защото съм сигурен, че никой не може да каже, че му дължа и незначително нещо."

Точно тогава чу смътен шум отвън вратата, като че ли много хора търсеха достъп. Тогава тя се отвори и един блед, болно изглеждащ странник се приближи до него и каза:

- Дошъл съм да искам изплащането на дълга ти към мен.

- Аз не ти дължа нищо. Не си спомням да съм те виждал някога в моя живот.

- Не помниш ли – каза бледият странник – преди около двадесет години, когато през един горещ и прашен летен ден ти пътуваше с колата си към Бостон и настигна един странник, уморен, болен и беден. Помниш ли умолителния поглед, който той ти отправи, молейки да го качиш и как равнодушен към неговата молба отпрати и го остави почти припадащ на пътя? Аз бях този странник по пътя към болницата. Ти ми дължиш едно во-

зене. Не по правилата на земен закон, но по онзи кодекс, който е законът на Христовото царство. Ти дължиш едно возене и този дълг стои срещу теб в Божията книга, с лихва за всичките тези двадесет години.

Нови мисли започнаха да витаят в ума на човека, но преди да каже нещо, друга личност пристъпи напред и го заговори:

- Дошъл съм да ми изплатиш дълга.

Той позна в говорещия един бивш беден съсед и отговори:

- Сигурно не ти дължа нищо.

- Веднъж не купи ли ти крава от мен?

- Да, спомням си, въпреки че беше преди много време. Но аз ти платих за нея.

- Да – отговори човекът, - но не помниш ли обстоятелствата – тежката зима, моето болно семейство, неуспеха в работата ми, така че за да спася себе си и семейството си от глад, бях принуден да продам тази крава на половината цена от действителната ѝ стойност. А ти, мой богат и силен съсед, се възползва

от положението ми и бях принуден да приема предложението ти, въпреки че ти знаеше, както и аз, че това не беше действителната цена. Така ти дължиш много повече, по Божия закон, по небесното право, и то с лихва за всичките тези години.

Господинът падна,

обзет от угризения на съвестта, негоден и осъден. През полуотворената врата той видя една огромна тълпа от хора, борещи се за достъп, всеки с претенции срещу него, което почувства че беше основателно. Обхванат от объркване и угризение на съвестта, със своите грехове, напълно явни пред него и в очакване за намиране на начин да посрещне тези натрупани задължения, накрая извика:

"О, милостиви Боже, покажи ми как мога да бъда освободен от тези иски. Покажи ми как мога да бъда спасен от тези дългове, които никога не мога да платя."

Точно тогава написаното се изгуби от стената и на негово място видя следните думи: "Кръвта на Сина Му Исус Христос ни очисти от всеки грях" (1Йоан. 1:7).

"Ах – извика той, - това е, от което се нуждам" и с тези думи се събуди, за да отхвърли собствената си праведност и да се хвърли с разкаяние и вяра върху великото изкупление и да намери мир и радост с вярване в Исус.

През страната на Библията

На 14 май беше основана държавата Израел. Това беше за много християни един ясен знак за това, че пророчествата на Священото Писание се изпълняват в тези дни. Така го предсказаха еврейските пророци преди хилядолетия. При пророк Езекийл се казва: “И ще ви събере измежду народите (езическите)” (Езек. 36:24). И пророк Исаия известява, че Бог ще доведе народа Си от всички небесни посоки в Израел, в обещаната земя: “От изток ще доведе потомството ти и от запада ще те събере; ще река на севера: Възвърни, и на юга: Не задържай; доведи синовете Ми от далеч и дъщерите Ми от земния край.” (Ис. 43:5-7) През 20-то столетие евреи от около 150 нации се завърнаха в страната на бащите си.

Днес Израел е една модерна държава. Който посети страната все пак установява: “Святата земя” изобщо не е толкова “свята”. Но всеки, който е за първи път в Израел, бива надвит от едно странно чувство: “Идвам у дома!” “Та това го знам!” Имената на местата и местностите са познати от Библията: пустинята Юдея, Мъртво море, Генесаретското езеро, Тиберия, Йерусалим, Витлеем, Назарет. Баедекер, който стана известен с пътеводителя си, е казал: “Единствената страна, която не се нуждае от пътеводител от мен, е Палестина (Израел), защото тук Библията е най-добрият пътеводител.” И това е вярно! Едва ли има място в тази страна, където да не срещнем библейска история. През последните пет десетилетия археолозите направиха при разкопките въодуше-

вяващи открития. Те ни разкриват света на Библията напълно нов.

Поглед в обещаната земя

Когато Мойсей излезе с Божия народ от Египет, те странстваха в продължение на 40 години през пустинята, до границата на страната Ханаан. Преди смъртта му Бог му позволи още един поглед към Ханаанската земя. “Тогава Мойсей се изкачи от моавските полета на планината Нево, на върха Фасга, който е срещу Ерихон. И Господ му показа цялата ... земя” (Втор. 34:1) От Дан, най-северното място, до най-южната част на Израел.

Който застане на планината Нево, има един фантастичен изглед. При добро време може да се видят дори остриетата на църковните кули на Елеонския хълм при Йерусалим. На север човек познава планината Ермон, в близост до която се намира Дан. А на югозапад може да се види до Ен Гади. Юдейската планина препречва впрочем погледа към Средиземно море. И днес още изразът “от Дан до Вирсавее” (Съдии 20:1) обозначава докъде се простира страната с нейните северна и южна граници, при едно разстояние от 256 километра.

Градът на златното теле

От 1966 г. израелските археолози разкопаха Тел Дан (= древния Дан - Тел означава един античен руинен хълм) недалеч от израелската северна граница. Колкото забележителни бяха най-дълго траещите разкопки, толкова беше и техният откривател професор Абрахам Биран. Едва

през 2004 г. – на 95 годишна възраст – уникалният библейски познавач предаде ръководния си пост в по-млади ръце.

Находките в Дан са просто невероятни. Така професор Биран откри през 1979 г. една градска порта от ханаанско време (19/18 век пр. Хр.). Напълно запазената още порта е направена от глинени тухли. Сводът на портата има диаметър от 2,4 метра, Площта на портата с наблюдателните кули е над 15 метра широка. Едно архитектурно майсторско постижение!

В Битие 14 гл. се докладва как Авраам освободил племенника си Лот от плен и преследвал до Дан тези, които го отвлекли. Биран предполага, че Авраам е влязъл през тази порта в града. Тогава се е казвал Лаишви [евр. “лъв (град)”], а по-късно е бил завоюван от племето Дан и е преименуван на бащата на племето Дан (Съдии 18:29, Ис. Нав. 19:47) Почти 2000 години е лежала портата от глинени тухли, зарита в земята.

Вълнуващи открития

Около 900 години по-късно Дан отново е в центъра на библейските доклади. След смъртта на Соломон Израел се раздели на Южно и Северно царство. Първият цар на Северното царство с неговите десет племена беше Йеровоам (3Царе 11:26; 12:20). Той постави две златни телета на границата на своето царство – едното във Ветил (на юг), а другото в Дан (на север) и заяви: “Израилю, ето, боговете ти, които те изведоха от египетската земя” (3Царе 12:28).

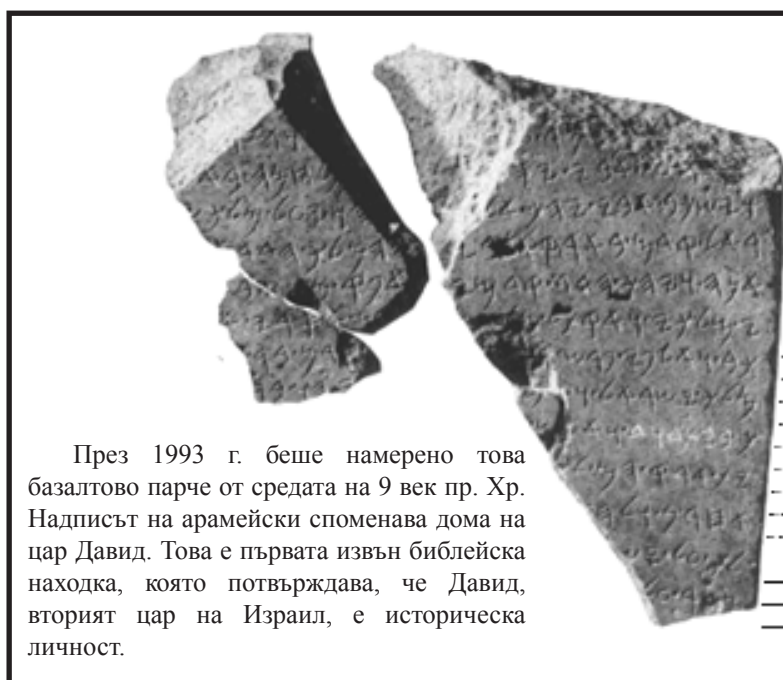
В Дан бяха открити останките на едно импозантно, разположено на височина светилище от края на десетото столетие преди Христа, което трябва да е свързано с почитането на златното теле. В култовия участък между другото се намира един огромен жертвен олтар с рогове, който е 5 на 6 метра голям. И по-късните царе на Израил не се отказаха от идолопоклонството. Това доведе накрая до залеза на Северното царство (4Царе 17:21-23). Култовото място се е използвало до римско време и много пъти е било преустроявано и разширявано. Към впечатлителните находки от Тел Дан принадлежи и кадилният олтар с най-старите открити досега кадилни лопати от 8 век пр. Хр. Така човек може да си представи кадилните лопати в Соломоновия храм.

Най-голямата и най-значителна находка е всъщност едно разрушено култово базалтово място с надпис на арамейски от средата на 9 век пр. Хр. То беше открито през 1993 г. и споменава "царя на Израил" и "царския дом на Давид". Касае се за първото извън библейско доказателство за Давид, съответно за основаната от него царска династия. Тази находка доказва: цар Давид не е измислица на Библията, както твърдят някои изследователи и медийни съобщения, но е една историческа личност.

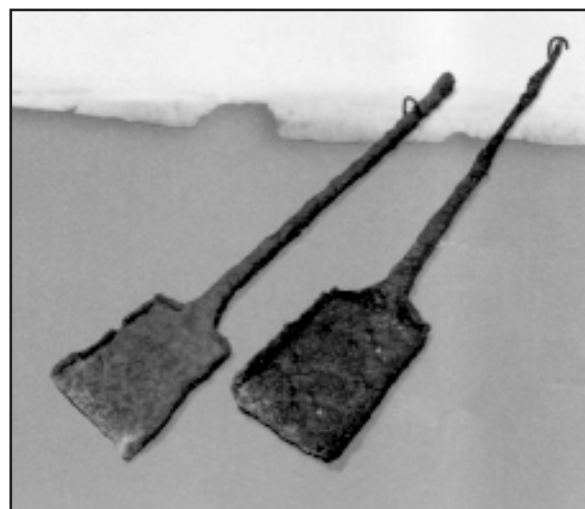
Александър Шик

Останки от светилище от времето на Йеровоам с олтар на златното теле. Олтарът е очертан от археолозите с метални шини.

През 1993 г. беше намерено това базалтово парче от средата на 9 век пр. Хр. Надписът на арамейски споменава дома на цар Давид. Това е първата извън библейска находка, която потвърждава, че Давид, вторият цар на Израил, е историческа личност.

Лопати към олтара за кадене

Не зная по какъв специален метод,
но зная: чува Бог молитвен шепот.

Не зная Бог кога изпраща Своята дума
да схванем, че молитвата ни чул е.

Но рано или късно тя ще дойде, зная;
затуй ще чакам със търпение до края.

Не зная нито как, кога или къде
ответа верен Господ ще даде.

На Него се надявам и само Него моля.
Той мъдър е: Да бъде Неговата воля!